



ABC-ul Just4Kids

- revista cadrelor didactice -
ediția de septembrie

ISSN 2668 -0459
ISS N - L266 8 -0459





ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

Activitățile educative în grădiniță: Esențiale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor

Activitățile educative desfășurate în grădiniță joacă un rol fundamental în formarea și dezvoltarea copiilor mici, pregătindu-i pentru provocările învățământului preșcolar și pentru viața de zi cu zi. Aceste activități nu doar că stimulează învățarea, dar contribuie și la dezvoltarea emoțională, socială și cognitivă a micuților.

1. Jocuri educative: Învățare prin distracție

Jocul este principalul mod prin care copiii învață la această vârstă. Activitățile de tipul jocurilor educative sunt esențiale, deoarece le permit celor mici să învețe prin experiență directă. De exemplu, jocurile care implică numere, litere sau forme geometrice pot fi atât distractive, cât și educative. Jocurile de grup contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare, colaborare și soluționare a problemelor.

2. Activități artistice și creative

Arta joacă un rol important în grădiniță, stimulând imaginația și creativitatea copiilor. Prin desen, pictură, modelaj sau colaj, copiii își dezvoltă abilități motrice fine, învață despre culori și forme și încep să își exprime gândurile și sentimentele. De asemenea, activitățile artistice sunt o modalitate excelentă de a încuraja autonomia și încrederea în sine.

3. Activități fizice și de mișcare

Mișcarea este crucială în dezvoltarea unui copil, iar grădinița este locul ideal pentru a-i învăța pe copii importanța exercițiilor fizice. Activitățile de mișcare, cum ar fi alergările, jocurile cu mingea, dansul sau yoga pentru copii, ajută la dezvoltarea coordonării, echilibrului și sănătății fizice. Acestea au și un impact pozitiv asupra stării emoționale a copiilor, reducând stresul și îmbunătățind dispoziția acestora.

4. Activități de dezvoltare a limbajului

Dezvoltarea limbajului este o componentă esențială în grădiniță. Activitățile care implică citirea de povești, recitarea de poezii, discuții despre imagini sau jocuri de rol contribuie semnificativ la îmbogățirea vocabularului copiilor și la stimularea gândirii critice. În plus, acestea sunt oportunități excelente pentru a învăța copiii să comunice eficient și să își exprime ideile și sentimentele.

5. Activități de învățare prin explorare

Copiii sunt extrem de curioși și încep să descopere lumea din jurul lor prin intermediul simțurilor. Activitățile de învățare prin explorare le permit acestora să învețe despre mediul înconjurător, despre animale, plante, vreme și alte fenomene naturale. Experimentele simple, activitățile de observare sau chiar micile excursii în aer liber pot stimula curiozitatea și dorința de a învăța.

Rolul alimentației sănătoase în rândul preșcolarilor

Alimentația sănătoasă reprezintă unul dintre cei mai importanți factori în dezvoltarea armonioasă a copiilor, mai ales în perioada preșcolară, când organismul este în plină creștere. În această etapă, obiceiurile alimentare formate pot influența sănătatea pe termen lung, starea generală de bine, dar și performanțele cognitive și fizice ale copiilor.

Importanța alimentației sănătoase la preșcolari

În primii ani de viață, corpul copiilor are nevoie de nutrienți esențiali pentru dezvoltarea creierului, a sistemului osos și a imunității. O alimentație echilibrată contribuie la:

Creșterea sănătoasă – Vitaminele (A, C, D), mineralele (calciu, fier, zinc), proteinele și grăsimile sănătoase susțin dezvoltarea armonioasă a organismului.

Energie zilnică – Copiii activi au nevoie de surse constante de energie, provenite din carbohidrați, fructe și legume.

Prevenirea obezității și a bolilor – O dietă sănătoasă reduce riscul apariției obezității infantile, diabetului zaharat de tip 2 și altor afecțiuni.

Întărirea imunității – Un sistem imunitar puternic este esențial în combaterea infecțiilor și a răcelilor frecvente în această perioadă.

Obiceiuri alimentare sănătoase

Pentru a asigura o alimentație echilibrată, părinții și educatorii trebuie să promoveze:

Consumul de fructe și legume proaspete zilnic

Evitarea alimentelor procesate, cu zahăr adăugat sau grăsimi nesănătoase

Servirea a 3 mese principale și a 2 gustări sănătoase pe zi

Hidratarea corespunzătoare, preferabil cu apă și nu băuturi carbogazoase

Implicarea copiilor în pregătirea meselor – o metodă eficientă de a-i învăța despre mâncarea sănătoasă

Rolul familiei și al instituțiilor educaționale

Familia are un rol fundamental în formarea obiceiurilor alimentare ale copiilor. Părinții sunt modele pentru cei mici, iar alegerile lor alimentare vor fi imitate. De asemenea, grădinițele ar trebui să ofere meniuri echilibrate și să desfășoare activități educative privind nutriția.

Educația alimentară încă de la o vârstă fragedă îi ajută pe copii să înțeleagă de ce anumite alimente sunt mai bune decât altele și cum să facă alegeri sănătoase.

Activități educative privind nutriția pentru preșcolari:

1. Jocul “Farfuria sănătoasă”

Materiale: farfurii de hârtie, imagini decupate din reviste cu alimente sănătoase și nesănătoase, lipici.

Activitate: Copiii aleg alimente și le lipesc pe farfurie. Educatoarea explică de ce unele alegeri sunt mai bune decât altele.

Scop: Să învețe cum arată o masă echilibrată (fructe, legume, proteine, cereale integrale).

Obiceiuri alimentare sănătoase

Pentru a asigura o alimentație echilibrată, părinții și educatorii trebuie să promoveze:

Consumul de fructe și legume proaspete zilnic

Evitarea alimentelor procesate, cu zahăr adăugat sau grăsimi nesănătoase

Servirea a 3 mese principale și a 2 gustări sănătoase pe zi

Hidratarea corespunzătoare, preferabil cu apă și nu băuturi carbogazoase

Implicarea copiilor în pregătirea meselor – o metodă eficientă de a-i învăța despre mâncarea sănătoasă

Rolul familiei și al instituțiilor educaționale

Familia are un rol fundamental în formarea obiceiurilor alimentare ale copiilor. Părinții sunt modele pentru cei mici, iar alegerile lor alimentare vor fi imitate. De asemenea, grădinițele ar trebui să ofere meniuri echilibrate și să desfășoare activități educative privind nutriția.

Educația alimentară încă de la o vârstă fragedă îi ajută pe copii să înțeleagă de ce anumite alimente sunt mai bune decât altele și cum să facă alegeri sănătoase.

“Semaforul alimentelor”

Materiale: cartonașe colorate (roșu, galben, verde), poze cu alimente.

Activitate: Copiii așază alimentele pe culoarea potrivită:

Verde = pot fi consumate des (mere, morcovi, apă)

Galben = din când în când (pâine albă, sucuri naturale)

Roșu = rar sau deloc (bomboane, sucuri acidulate)

Scop: Dezvoltă gândirea critică și înțelegerea diferenței dintre alegeri sănătoase și nesănătoase.

Atelier de gătit simplu – “Micii bucătari sănătoși”

Exemple: Salată de fructe, sandvișuri în formă de animale, smoothie-uri colorate.

Activitate: Copiii participă activ la prepararea gustărilor.

Scop: Îi face să se simtă implicați, îi învață să respecte igiena și să aprecieze mâncarea sănătoasă. O alimentație sănătoasă în perioada preșcolară este esențială pentru dezvoltarea fizică, mentală și emoțională a copiilor. Este responsabilitatea părinților, educatorilor și a societății să promoveze obiceiuri alimentare sănătoase și să creeze un mediu în care copiii să poată crește sănătoși și echilibrați.

Tableta în grădiniță: prieten sau dușman? de Gîrbea Ana Maria

Într-o lume în care tehnologia evoluează cu o viteză uimitoare, este firesc ca aceasta să pătrundă și în domeniul educației. Chiar și în grădinițe, unde accentul este pus pe joacă, socializare și dezvoltare emoțională, dispozitivele digitale încep să fie folosite ca instrumente educative. Însă, apar întrebări importante: este potrivit ca un copil de 3-5 ani să folosească tableta? Este aceasta un sprijin pentru învățare sau mai degrabă un pericol ascuns?

Pe de o parte, tehnologia modernă oferă numeroase resurse interactive și captivante. Există aplicații special create pentru preșcolari, care le dezvoltă gândirea logică, vocabularul, memoria vizuală sau chiar noțiuni simple de matematică și știință. Aceste aplicații, dacă sunt alese cu grijă, pot transforma învățarea într-o experiență plăcută și eficientă. Mai mult, unele platforme educaționale permit personalizarea conținutului, adaptând sarcinile la nivelul de dezvoltare al fiecărui copil. Astfel, copiii învață în propriul lor ritm, fără presiune și cu mai multă încredere în ei.

Pe de altă parte, specialiștii în dezvoltare infantilă trag semnale de alarmă cu privire la timpul petrecut în fața ecranelor. Studiile arată că utilizarea excesivă a tehnologiei la vârste fragede poate duce la probleme de atenție, întârzierea limbajului, dificultăți în exprimarea emoțiilor și chiar tulburări de somn. De asemenea, folosirea constantă a dispozitivelor digitale poate reduce motivația pentru joacă reală și poate înlocui interacțiunile esențiale cu alți copii sau cu adulții.

În plus, grădinița nu este doar un loc unde copiii învață cifre și litere, ci și un mediu în care deprind abilități sociale, emoționale și motrice. Acestea nu pot fi dezvoltate printr-o tabletă. Mișcarea, joaca liberă, dialogul, construirea de relații – toate sunt esențiale pentru o dezvoltare armonioasă și nu pot fi înlocuite de nicio tehnologie, oricât de avansată ar fi.

Prin urmare, tableta poate fi un instrument util în educația preșcolarilor, dar numai dacă este folosită cu echilibru. Nu este nici complet „prieten”, nici complet „dușman”. Cheia este implicarea adultului – educator sau părinte – care trebuie să aleagă conținutul potrivit, să stabilească limite de timp și să se asigure că timpul petrecut în fața ecranului nu afectează celelalte aspecte importante ale copilăriei. În concluzie, tehnologia poate completa în mod util procesul educațional la grădiniță, dar nu trebuie să-l înlocuiască. Educația timpurie are nevoie de interacțiune, emoție, mișcare și descoperire directă. Tableta poate fi un prieten de nădejde doar dacă este folosită cu responsabilitate și în echilibru cu metodele clasice de învățare.

Activitățile fizice sunt fundamentale pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor la vârsta preșcolară. Grădinița reprezintă un mediu ideal pentru ca cei mici să-și dezvolte abilități motorii esențiale prin jocuri și mișcare, având în același timp un impact semnificativ asupra sănătății lor fizice, cognitive și emoționale.

1. Dezvoltarea fizică și motrică

În perioada preșcolară, copiii își formează abilități motorii fundamentale prin activități fizice precum alergatul, săritura și cățărarea. Aceste activități contribuie la îmbunătățirea coordonării și echilibrului, precum și la întărirea musculaturii și oaselor. De asemenea, mișcarea ajută la dezvoltarea abilităților motorii fine, esențiale pentru activități precum scrisul sau manipularea obiectelor mici.

2. Beneficii cognitive

Activitățile fizice au un impact semnificativ asupra dezvoltării cognitive a copiilor. Mișcarea stimulează fluxul sanguin și oxigenarea creierului, ceea ce îmbunătățește atenția, memoria și capacitatea de a rezolva probleme. Jocurile care implică reguli și strategii ajută copiii să dezvolte abilități de gândire logică, planificare și luare a deciziilor, consolidând astfel procesele cognitive.

3. Dezvoltarea socială și emoțională

Activitățile fizice din grădiniță contribuie și la dezvoltarea abilităților sociale și emoționale. Copiii învață să colaboreze, să respecte regulile și să își exprime emoțiile prin jocuri de grup. Aceste experiențe le oferă oportunitatea de a învăța despre empatie, respect și gestionarea conflictelor într-un mediu sigur și plăcut.

4. Promovarea unui stil de viață sănătos

Un alt beneficiu important al activităților fizice este formarea unui stil de viață sănătos. Prin activitățile fizice, copiii sunt încurajați să adopte obiceiuri de mișcare regulate, prevenind astfel problemele de sănătate pe termen lung, cum ar fi obezitatea. Grădinițele joacă un rol important în încurajarea acestor comportamente care contribuie la dezvoltarea unui comportament activ și sănătos pe toată durata vieții.

Concluzie

În concluzie, activitățile fizice în grădiniță sunt esențiale pentru dezvoltarea globală a copiilor, având beneficii semnificative asupra sănătății fizice, cognitive și emoționale. Acestea ajută la formarea abilităților motrice fundamentale, stimulează gândirea logică, sprijină dezvoltarea socială și încurajează adoptarea unui stil de viață sănătos. Astfel, grădinițele au un rol esențial în integrarea activităților fizice în educația timpurie, asigurând o dezvoltare armonioasă și sănătoasă a copiilor.

Beneficiile sportului în grădiniță

prof.înv.preșcolar Denisa

Caval

Sportul este o activitate esențială pentru dezvoltarea fizică, mentală și socială a copiilor. În primii ani de viață, când copilul începe să exploreze lumea și să învețe să-și folosească propriul corp, activitățile fizice sunt fundamentale pentru creșterea și dezvoltarea acestuia. În special în grădiniță, unde încep să se formeze obiceiurile și comportamentele legate de activitatea fizică, sportul joacă un rol crucial în dezvoltarea armonioasă a copiilor.

1. Beneficiile fizice ale sportului în grădiniță

Unul dintre cele mai evidente avantaje ale sportului în grădiniță este dezvoltarea fizică a copilului. Activitățile fizice ajută la dezvoltarea motorică, îmbunătățirea coordonării și a echilibrului, la întărirea oaselor și a mușchilor și la dezvoltarea unei posturi corecte.

Prin intermediul jocurilor și exercițiilor fizice, copiii învață să își controleze mișcările și să își coordoneze corpul într-un mod mai eficient. Activitățile fizice de grup, cum sunt jocurile de echipă sau dansul, contribuie la îmbunătățirea sincronizării și a timingului, ceea ce este esențial pentru dezvoltarea abilităților motorii fine și grosiere.

2. Beneficiile mentale și cognitive ale sportului

Sportul nu contribuie doar la dezvoltarea fizică a copilului, ci are și un impact semnificativ asupra dezvoltării cognitive și mentale.

3. Beneficiile sociale ale sportului

Sportul este o activitate de grup, ceea ce înseamnă că este ideal pentru dezvoltarea abilităților sociale ale copiilor. În cadrul jocurilor sau competițiilor, copiii învață să colaboreze cu ceilalți, să își împartă jucăriile și să rezolve conflictele într-un mod pașnic. De asemenea, sportul le oferă oportunitatea de a învăța despre fair-play și respectul pentru reguli, esențiale în viața de zi cu zi.

Prin activitățile fizice de grup, copiii învață să își formeze legături sociale, să se susțină unii pe alții și să învețe despre importanța muncii în echipă.

Concluzie

Sportul în grădiniță nu este doar o modalitate de a ajuta copiii să rămână activi fizic, ci este un instrument educațional valoros care contribuie la dezvoltarea completă a acestora. Prin sport, copiii își dezvoltă abilități fizice, mentale și sociale esențiale, care îi vor ajuta nu doar în perioada preșcolară, dar și pe parcursul întregii lor vieți.

Modalități de stimulare a inteligenței emoționale a copilului preșcolar

prof.înv.preșcolar Denisa
Manolache

Inteligența emoțională (IE) reprezintă capacitatea de a recunoaște, înțelege și gestiona propriile emoții, precum și de a recunoaște și influența emoțiile celor din jur. În perioada preșcolară, dezvoltarea IE este esențială pentru formarea unor relații sociale sănătoase și pentru succesul viitor în viața școlară și personală. Specialiștii subliniază că această formă de inteligență poate fi dezvoltată prin intermediul unor activități specifice, desfășurate atât în mediul familial, cât și în cel educațional.

Una dintre cele mai eficiente metode de stimulare a inteligenței emoționale este **jocul simbolic**. Prin jocuri de rol, copiii învață să se pună în locul altora, să înțeleagă puncte de vedere diferite și să exprime emoții variate. Studiile arată că jocul de rol contribuie la dezvoltarea empatiei și la reglarea emoțională (Denham, 2006).

De asemenea, **lectura poveștilor** și discutarea emoțiilor trăite de personaje oferă oportunități excelente de identificare și denumire a emoțiilor. Educatorii și părinții pot folosi întrebări precum „Cum crezi că se simte personajul?” sau „Ce ai face tu în locul lui?” pentru a stimula reflecția emoțională (Brackett & Rivers, 2014).

Exprimarea liberă prin desen și artă este o altă metodă eficientă. Copiii pot fi încurajați să își exprime stările emoționale prin culori și forme, ceea ce contribuie la conștientizarea și exprimarea emoțiilor într-un mod sănătos (Goleman, 1995).

Modalități de stimulare a inteligenței emoționale a copilului preșcolar

prof.înv.preșcolar Denisa
Manolache

Inteligența emoțională (IE) reprezintă capacitatea de a recunoaște, înțelege și gestiona propriile emoții, precum și de a recunoaște și influența emoțiile celor din jur. În perioada preșcolară, dezvoltarea IE este esențială pentru formarea unor relații sociale sănătoase și pentru succesul viitor în viața școlară și personală. Specialiștii subliniază că această formă de inteligență poate fi dezvoltată prin intermediul unor activități specifice, desfășurate atât în mediul familial, cât și în cel educațional.

Una dintre cele mai eficiente metode de stimulare a inteligenței emoționale este **jocul simbolic**. Prin jocuri de rol, copiii învață să se pună în locul altora, să înțeleagă puncte de vedere diferite și să exprime emoții variate. Studiile arată că jocul de rol contribuie la dezvoltarea empatiei și la reglarea emoțională (Denham, 2006).

De asemenea, **lectura poveștilor** și discutarea emoțiilor trăite de personaje oferă oportunități excelente de identificare și denumire a emoțiilor. Educatorii și părinții pot folosi întrebări precum „Cum crezi că se simte personajul?” sau „Ce ai face tu în locul lui?” pentru a stimula reflecția emoțională (Brackett & Rivers, 2014).

Exprimarea liberă prin desen și artă este o altă metodă eficientă. Copiii pot fi încurajați să își exprime stările emoționale prin culori și forme, ceea ce contribuie la conștientizarea și exprimarea emoțiilor într-un mod sănătos (Goleman, 1995).

Nu în ultimul rând, **modelarea comportamentului emoțional** de către adulți are un impact major. Părinții și educatorii care își exprimă deschis emoțiile și vorbesc despre ele oferă un exemplu valoros pentru cei mici. Astfel, copiii învață că emoțiile sunt firești și pot fi gestionate (Saarni, 1999). În concluzie, dezvoltarea inteligenței emoționale la copiii preșcolari presupune o abordare integrată, care implică jocul, arta, poveștile și modelarea comportamentală. Prin sprijinul constant al adulților, copiii pot dobândi abilități emoționale esențiale pentru viața lor viitoare.

Bibliografie

Brackett, M. A., & Rivers, S. E. (2014). *Transforming students' lives with social and emotional learning*. Yale Center for Emotional Intelligence.

Denham, S. A. (2006). Social-emotional competence as support for school readiness: What is it and how do we assess it? *Early Education and Development*, 17(1), 57–89.

Goleman, D. (1995). *Emotional Intelligence: Why It Can Matter More Than IQ*. Bantam Books.

Saarni, C. (1999). *The Development of Emotional Competence*. Guilford Press.

ZIUA MONDIALĂ A SĂNĂTĂȚII A, B, C-UL SĂNĂTĂȚII

prof.înv.preșcolar Alexandrina
Băluță

“Sănătatea este o comoară pe care puțini știu să o prețuiască, deși aproape toți se nasc cu ea”.
(Hipocrate)

Cel mai frumos și mai bogat dar pe care natura ni-l oferă este sănătatea. Alimentația joacă un rol foarte important în menținerea sănătății, acesta este motivul pentru care am demarat proiectul educațional ” A, B, C- ul sănătății”.

Acest proiect vizează promovarea unui stil de viață sănătos și conștientizarea preșcolarilor despre efectele benefice ale alimentelor sănătoase. Activitățile propuse în cadrul proiectului sprijină preșcolarii în alegerea celor mai potrivite decizii pentru o viață sănătoasă.

În cadrul acestui proiect am prezent piramida alimentelor, pentru a observa principalele alimente sănătoase care trebuie să fie consumate de orice copil sau adult, ponderea consumării acestora în decursul unei zile, recunoașterea și observarea grupelor de alimente.

Scopul proiectului: Formarea și dezvoltarea unor deprinderi și atitudini care să promoveze adoptarea unui stil de viață sănătos și de menținere a sănătății fizice și mentale optime, conștientizarea factorilor care influențează pozitiv, dar și negativ sănătatea organismului și stimularea interesului și a motivației pentru mișcare.

Obiectivele proiectului:

să cunoască semnificația Zilei Mondiale a Sănătății;
să identifice alimentele sănătoase care trebuie să fie prezente în viața de zi cu zi;
să cunoască efectele nocive pe care consumul excesiv de produse zaharoase îl are asupra corpului uman;; să identifice alimentele sănătoase.

În cadrul proiectului educatoarea a prezentat preșcolarilor piramida alimentelor, pentru a observa principalele alimente sănătoase care trebuie să fie consumate de orice copil sau adult, ponderea consumării acestora în decursul unei zile. A descris efectele benefice și nocive ale fiecărei categorii de alimente, a enumerat alimentele fiecărei categorii de alimente(carbohidrați, vitamine, proteine și grăsimi).

După prezentarea educatoarei, preșcolarii au identificat alimentele sănătoase, au descris alimentele și modul în care acestea pot fi consumate.

Pentru fixarea cunoștințelor dobândite la finalul activității preșcolarii au realizat lucrarea practică „Piramida Alimentelor”

Rezultatul proiectului:

cunoașterea semnificației Zilei Mondiale a Sănătății;
identificarea alimentelor sănătoase care trebuie să fie prezente în viața de zi cu zi;
cunoașterea efectelor nocive pe care consumul excesiv de produse zaharoase îl are asupra corpului uman; realizarea unei expoziții cu lucrările preșcolarilor.

Este necesar să corectăm copilul care scrie cu mâna stângă?

prof. Drugă Mădălina

Există o concepție conform căreia copiii care folosesc mâna stângă sunt mai puțin îndemânatici, întâmpină dificultăți în procesul de învățare a scrisului și pot fi dezavantajați în anumite domenii profesionale. Din dorința de a-i ajuta, unii părinți și cadre didactice pot încerca să îi convingă să scrie cu mâna dreaptă. Însă, este această schimbare necesară?

Alegerea mâinii dominante nu este doar o abilitate motorie, ci și un proces complex legat de funcționarea creierului. Creierul uman este împărțit în două emisfere, fiecare controlând partea opusă a corpului. Astfel, la copiii stângaci, emisfera dreaptă este cea dominantă și implicată în coordonarea mișcărilor mâinii stângi. Forțarea unui copil să folosească mâna dreaptă poate provoca confuzie la nivel cerebral și poate avea efecte negative asupra învățării și dezvoltării acestuia. Studiile arată că stângacii obligați să scrie cu mâna dreaptă pot avea dificultăți de concentrare, probleme de memorie, oboseală mentală, dificultăți în citire sau chiar tulburări de vorbire, cum ar fi balbismul. Ne putem imagina cum ar fi să fim nevoiți să schimbăm mâna dominantă pe care am folosit-o toată viața. Ar fi, cu siguranță, un efort semnificativ. Preferința pentru o anumită mână devine observabilă între 2 și 4 ani și devine stabilă în jurul vârstei de 5-7 ani. Pentru a identifica dacă un copil este stângaci, îi putem cere să efectueze sarcini simple, precum desenarea, decuparea sau aruncarea unei mingi. Scrisul este un proces complex, controlat de creier, iar mâna este doar instrumentul prin care acesta este realizat. În loc să corectăm utilizarea mâinii stângi, ar trebui să ajutăm copilul să o folosească eficient și confortabil. Nu este necesar să corectăm un copil care scrie cu mâna stângă, ci mai degrabă să îl sprijinim să își dezvolte abilitățile într-un mod natural:

Confirmarea preferinței – Dacă un copil își folosește preponderent mâna stângă, este important să fie conștient de acest lucru și să poată exprima clar că este stângaci. Astfel, la intrarea în colectivitate, va putea să-și păstreze stilul natural de scriere fără presiunea de a face schimbări forțate;

Activități pentru dezvoltarea motricității – Jocurile și exercițiile motrice sunt recomandate pentru îmbunătățirea dexterității. Activități precum cățărutul, săritul, aruncarea la țintă, pescuitul, jocurile de coordonare sau manipularea obiectelor mici (transfer de apă între recipiente, sortarea semințelor) pot îmbunătăți precizia și forța degetelor;

Poziționarea corectă a foii – Copilul trebuie încurajat să așeze foaia cu colțul stâng ușor ridicat, astfel încât mâna să fie într-o poziție confortabilă, fără a fi nevoie să îndoaie excesiv încheietura;

Utilizarea mâinii drepte pentru stabilizare – Mâna dreaptă poate fi folosită pentru a fixa foaia în timp ce mâna stângă scrie, reducând astfel efortul și facilitând controlul mișcărilor;

Relaxarea mâinii în timpul scrisului – Copiii stângaci tind să țină creionul prea strâns, ceea ce poate duce la oboseală rapidă. Exerciții precum desenatul ușor pe hârtie, scrierea pe șervețele sau folie de aluminiu fără a le rupe îi pot ajuta să își ajusteze presiunea asupra instrumentului de scris;

Stimularea motricității înainte de scriere – Indiferent de mâna dominantă, copiii trebuie să își exerseze motricitatea fină înainte de a învăța să scrie. Activități precum prinderea obiectelor mici cu degetul mare și arătătorul sau decuparea cu foarfeca dezvoltă musculatura necesară pentru scriere.

Educația și provocările lumii contemporane. Noile educații

de Corina Hagi

Immanuel Kant spunea că omul poate deveni om numai prin educație, idee care subliniază importanța educației în formarea individului și a societății. Educația este definită ca o activitate care se desfășoară conform unor finalități, urmărind o serie de obiective și comportamente și se face de la educator către copil prin transmiterea de informații și punerea copilului în centrul actului instructiv-educativ.

Având în vedere că educația se întâmplă pe tot parcursul vieții și se poate întâmpla nu doar în instituțiile de învățământ, ci oriunde și oricând, în literatura de specialitate întâlnim trei criterii clasificatoare ale educației. Astfel, *educația formală* reprezintă totalitatea demersurilor instructiv-educative desfășurate în mod intenționat și sistematic, în instituțiile școlare, având ca finalitate formarea personalității umane. *Educația non-formală* se referă la activitățile realizate și organizate în afara școlii și care vin ca o completare a educației formale. *Educația informală* reprezintă totalitatea experiențelor întâmplătoare și ale momentelor trăite în mod neintenționat, în afara educației formale și non-formale; aceasta se produce în mod spontan prin experiențele zilnice din familie, comunitate sau chiar prin interacțiunea cu mass-media.

Educația zilelor noastre se confruntă cu numeroase provocări. Globalizarea și diversitatea culturală necesită metode didactice care să încurajeze incluziunea și respectul reciproc. Digitalizarea accelerată oferă oportunități noi, dar ridică și probleme legate de dependența de tehnologie și scăderea interacțiunilor directe. Inegalitatea economică rămâne un obstacol major, deoarece nu toți copiii au acces la resurse educaționale de calitate.

Educația timpurie este expusă provocărilor mai sus menționate, adăugându-se și alte dificultăți, precum lipsa personalului pregătit pentru educația incluzivă, resursele insuficiente și influența excesivă a tehnologiei asupra dezvoltării cognitive și sociale a preșcolarilor. Literatura de specialitate și Curriculumul pentru educație timpurie recomandă abordarea echilibrată, care să pună accent atât pe joc și interacțiune, cât și pe dezvoltarea unor abilități esențiale.

În acest context, au apărut noile educații, adaptate cerințelor moderne, ca răspuns la provocările lumii moderne și sunt integrate în sistemele educaționale pentru a pregăti copiii să înțeleagă și să gestioneze realitățile zilelor noastre. Acestea depășesc conceptul tradițional de educație și au un rol interdisciplinar, adaptându-se continuu cerințelor sociale, economice și ecologice.

Educația pentru sănătate îi învață pe copii importanța igienei, alimentației sănătoase și activității fizice. *Educația pentru pace și cooperare* dezvoltă abilități de gestionare a conflictelor și se poate realiza prin jocurile de rol prin care preșcolarii învață să rezolve conflictele pașnic. *Educația sanitară* îi ajută pe copii să înțeleagă importanța îngrijirii personale. Se pot organiza sesiuni cu medici sau asistenta instituției de învățământ care le explică importanța spălatului pe dinți și a unei alimentații sănătoase. *Educația ecologică* promovează protejarea mediului prin activități practice, precum plantarea copacilor și participarea la programe de reciclare pentru a învăța despre sustenabilitate.

Educația interculturală ajută la înțelegerea și acceptarea diversității. Se pot organiza zile tematice în care copiii descoperă tradiții, mâncăruri și obiceiuri din diferite culturi, iar educația demografică explică impactul migrației și al creșterii populației. *Educația pentru drepturile omului* le oferă copiilor cunoștințe despre egalitate și respect. *Educația pentru comunicare și mass-media* îi ajută să utilizeze tehnologia în mod responsabil. *Educația financiară* îi învață pe copii noțiuni despre bani și economisire și se poate face prin jocuri de rol. *Educația pentru timp liber* promovează activitățile recreative.

În concluzie, noile educații au un impact major asupra dezvoltării integrale a copiilor, pregătindu-i pentru a deveni cetățeni activi, responsabili și implicați în societate. Aceste educații au ca scop formarea viitorilor adulți și integrarea lor în societate prin abordarea respectului față de comunitate, natură, printr-un comportament politicos și respectuos față de cei din jur. Implementarea noilor educații reprezintă o investiție valoroasă în viitorul copiilor și a societății, deoarece putem construi un viitor sustenabil, echilibrat și armonios doar prin educarea conștientă a generațiilor de azi.

Bibliografie: Albulescu Ion, Horațiu Catalano, *Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar*, Editura DPH, București, 2019.

Educația interculturală ajută la înțelegerea și acceptarea diversității. Se pot organiza zile tematice în care copiii descoperă tradiții, mâncăruri și obiceiuri din diferite culturi, iar educația demografică explică impactul migrației și al creșterii populației. *Educația pentru drepturile omului* le oferă copiilor cunoștințe despre egalitate și respect. *Educația pentru comunicare și mass-media* îi ajută să utilizeze tehnologia în mod responsabil. *Educația financiară* îi învață pe copii noțiuni despre bani și economisire și se poate face prin jocuri de rol. *Educația pentru timp liber* promovează activitățile recreative.

În concluzie, noile educații au un impact major asupra dezvoltării integrale a copiilor, pregătindu-i pentru a deveni cetățeni activi, responsabili și implicați în societate. Aceste educații au ca scop formarea viitorilor adulți și integrarea lor în societate prin abordarea respectului față de comunitate, natură, printr-un comportament politicos și respectuos față de cei din jur. Implementarea noilor educații reprezintă o investiție valoroasă în viitorul copiilor și a societății, deoarece putem construi un viitor sustenabil, echilibrat și armonios doar prin educarea conștientă a generațiilor de azi.

Bibliografie: Albulescu Ion, Horațiu Catalano, *Sinteze de pedagogia învățământului preșcolar*, Editura DPH, București, 2019.

Stimularea activității individuale la preșcolari

de Cenușă Corina

Stimularea activității individuale la preșcolari este un aspect fundamental în dezvoltarea timpurie a copiilor. În această perioadă esențială de învățare, copiii își formează abilități cognitive, sociale și emoționale care le vor influența întreaga viață. Activitatea individuală este importantă deoarece le permite preșcolarilor să exploreze, să descopere și să-și exprime gândurile și sentimentele în moduri care corespund nevoilor și intereselor lor personale.

1. Importanța stimulării activității individuale

În primii ani de viață, copiii sunt extrem de receptivi la stimulii din mediul înconjurător. Activitatea individuală le oferă libertatea de a explora, de a-și pune întrebări și de a găsi propriile răspunsuri, lucru esențial pentru dezvoltarea lor cognitivă. În plus, această activitate le dezvoltă autonomia, creativitatea și capacitatea de a lua decizii, aspecte fundamentale pentru construirea unei stime de sine sănătoase.

Stimularea activității individuale ajută copiii să învețe prin experiență directă, oferindu-le posibilitatea de a experimenta, de a greși și de a învăța din greșelile lor. Acest proces contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a rezolvării problemelor, abilități esențiale pe termen lung.

2. Strategii pentru stimularea activității individuale

Pentru a stimula activitatea individuală, educatoarele pot utiliza diverse metode și strategii. Unul dintre cele mai eficiente moduri este crearea unui mediu de învățare care să încurajeze curiozitatea și explorarea personală. Acest mediu trebuie să fie unul sigur, stimulativ și adaptat nevoilor copiilor. De exemplu, oferirea unui spațiu organizat cu materiale variate, cum ar fi jucării educaționale, cărți și instrumente pentru activități de creație, va permite copilului să se implice în activități individuale.

Un alt mod de stimulare este prin activități care încurajează gândirea independentă. De exemplu, educatoarele pot propune sarcini care să necesite rezolvarea unor probleme simple, dar care să fie suficient de provocatoare pentru a stimula gândirea copilului. De asemenea, este important ca educatorul să observe activitățile copilului și să intervină doar atunci când este necesar, astfel încât copilul să aibă libertatea de a descoperi și de a învăța prin proprie experiență.

3. Beneficiile stimulării activității individuale

Beneficiile stimulării activității individuale la preșcolari sunt multiple. În primul rând, această activitate contribuie la dezvoltarea autonomiei și a încrederii în sine a copiilor. Când un copil își poate gestiona propriile activități, este mai probabil să devină mai încrezător și să își asume riscuri intelectuale. În plus, activitatea individuală le permite să învețe să își gestioneze timpul și resursele, abilități care vor fi utile pe tot parcursul vieții.

Un alt beneficiu important este dezvoltarea abilităților cognitive și a capacității de concentrare. Activitățile individuale, cum ar fi jocurile de construit, puzzle-urile sau activitățile creative, ajută copiii să își exerseze atenția și memoria, iar succesul în aceste activități le oferă un sentiment de satisfacție și realizare. De asemenea, stimularea activității individuale poate contribui la dezvoltarea unor abilități socio-emoționale importante. Copiii învață să își gestioneze emoțiile, să înțeleagă cum să lucreze singuri și cum să se auto-regleze, ceea ce le va fi de mare ajutor în relațiile interpersonale viitoare.

4. Provocări și considerente

Cu toate acestea, stimularea activității individuale la preșcolari nu este lipsită de provocări. Uneori, copiii pot manifesta reticență în a lucra singuri, fie din cauza anxietății de separare, fie din cauza lipsei de încredere în propriile abilități. În astfel de cazuri, educatoarele trebuie să fie răbdătoare și să sprijine progresiv independența copilului, oferind mici provocări care să le construiască încrederea.

În plus, este important ca activitățile individuale să fie echilibrate cu momentele de socializare, deoarece interacțiunile cu colegii sunt esențiale pentru dezvoltarea competențelor sociale ale copilului. Un mix de activități individuale și de grup va asigura o dezvoltare armonioasă a preșcolarilor.

Concluzie

Stimularea activității individuale la preșcolari este esențială pentru dezvoltarea lor cognitivă, emoțională și socială. Prin oferirea unui mediu de învățare stimulat și prin utilizarea unor strategii adecvate, educatoarele pot sprijini copiii să devină mai autonomi, creativi și încrezători în propriile lor abilități. Beneficiile acestei stimulări sunt clare: dezvoltarea unei gândiri critice, creșterea încrederii în sine și formarea unor abilități care vor fi fundamentale pe tot parcursul vieții. Deși există provocări în procesul de stimulare a activității individuale, răbdarea și sprijinul adecvat din partea educatorilor vor contribui la succesul acestei abordări educaționale.

Idei pentru sala de grădiniță: mediu creativ de învățare

de Mădălina Floroiu

Crearea unui mediu vibrant și stimulant este foarte importantă într-o sală de grădiniță. Acest mediu încurajează prescolarii să exploreze și să descopere, ceea ce are un impact semnificativ asupra creșterii lor educaționale și bunăstarea emoțională. Designul și atmosfera sălii de clasă joacă un rol cheie în promovarea unui mediu încurajator în care copiii se simt în siguranță, curioși și motivați să învețe.

De ce este creativitatea atât de importantă în clasă? Este imposibil să ne imaginăm orice fel de succes fără utilizarea creativității; este o parte esențială a dezvoltării personale și intelectuale. Le permite copiilor să se exprime, să gândească în afara cutiei și să abordeze problemele în moduri unice și inovatoare. Creativitatea stimulează, de asemenea, gândirea critică și abilitățile de rezolvare a problemelor, care sunt importante pentru succesul în școală și în viață. Este un instrument important pentru a motiva elevii și pentru a face învățarea distractivă și interesantă. Încorporând creativitatea, profesorii pot crea un mediu de învățare mai dinamic și mai interesant.

În cele din urmă, este important să pregătim copiii pentru viitor. Pe măsură ce lumea devine mai complexă și mai imprevizibilă, capacitatea de a gândi creativ și de a se adapta la schimbare va deveni din ce în ce mai valoroasă.

Păstrează-l colorat - un mediu de învățare creativ începe cu culoarea. Folosiți imagini luminoase și stimulatoare în sala de clasă de la grădiniță pentru a stârni imaginația și a capta atenția elevilor. Ecranele interactive și materialele educaționale colorate pot face învățarea mai captivantă.

Aduceți puțin soare - Aranjați mobilierul pentru a încuraja colaborarea și libertatea de mișcare, profitând de lumina naturală. Ferestrele trebuie să fie clare, astfel încât lumina naturală să inunde spațiul, îmbunătățind starea de spirit și nivelul de energie.

Îmbrățișează elementele naturale - încorporați elemente precum plantele și texturile lemnului pentru a crea un sentiment de liniște și conexiune cu lumea exterioară. Aceste atingeri naturale ajută la crearea unei atmosfere calme în sala de clasă.

Creați experiențe senzoriale - muzica de fundal moale și utilizarea subtilă a uleiurilor esențiale sau a lumânărilor parfumate pot crea un mediu senzorial primitiv și inspirator. Aceste elemente ajută la îmbogățirea experienței de învățare prin stimularea diferitelor simțuri.

Decorați sala de clasă tematic - începeți prin a alege un subiect pe care studenții îl consideră interesant și util. Poate fi o perioadă din istorie, o temă culturală sau un concept precum oceanul sau spațiul cosmic. Odată ce ai ales o temă, poți folosi diverse elemente decorative pentru a se potrivi cu tema camerei. De exemplu, postere, picturi murale și alte elemente vizuale care se potrivesc cu tema, precum și recuzită și obiecte pe care elevii le pot atinge.

De asemenea, puteți aplica părți ale temei pe mobilierul și aspectul sălii de clasă, cum ar fi crearea unei „peșteri” pentru o temă preistorică sau a unei „nave spațiale” pentru spațiul cosmic. Prin crearea unui mediu coerent și interesant, îi puteți ajuta pe elevi să se simtă mai implicați și să le inspirați creativitatea și învățarea.

Pe scurt, mediul clasei de grădiniță este un element fundamental care influențează capacitatea copilului de a învăța și de a crește. Prin integrarea modelelor colorate, a luminii naturale și a experiențelor senzoriale variate, educatorii pot crea un mediu dinamic care îmbunătățește rezultatele învățării și favorizează dezvoltarea holistică. Organizarea strategică în zone distincte permite utilizarea eficientă a spațiului, unde fiecare colț este o oportunitate de creștere și descoperire.

Bibliografie:

1. *Grădinița pentru todeauna*, Mira Loghin, editura Univers;
2. *De la centre de activitate la educație de calitate*, Viorica Preda, Smaranda Maria Cioflica, editura Tehno-Art.

Puterea rutinelor – cum creează copiii lumea lor prin repetiție și ritm

de Ana Maria Magadan

De la primul „bună dimineată” până la povestea de seară, viața unui copil este un dans al descoperirilor. Iar pașii acestui dans devin mai siguri și mai fericiți atunci când sunt ghidați de rutine.

Ce sunt rutinele și de ce contează?

Rutinele sunt activități repetitive care se întâmplă la aceleași ore sau în același mod, zi de zi. De exemplu, spălatul pe dinți dimineată, gustarea de la ora 10 sau pregătirea pentru somn. Poate părea banal pentru noi, adulții, dar pentru copii, aceste momente oferă stabilitate, predictibilitate și, mai ales, siguranță.

Copiii cresc în ritm, nu în grabă

Copiii nu percep timpul așa cum o facem noi. Pentru ei, fiecare zi este o aventură plină de necunoscut. Rutinele devin repere clare într-o lume care altfel le-ar părea haotică. Când un copil știe ce urmează, se simte mai în control, mai în siguranță și, implicit, mai cooperant.

Beneficiile rutinelor în viața copilului:

Stabilitate emoțională – Rutinele reduc anxietatea și oferă confort.

Dezvoltare a autonomiei – Copiii învață să anticipeze ce urmează și pot face lucruri singuri.

Formarea obiceiurilor sănătoase – Igiena, alimentația, somnul se învață mai ușor prin repetiție.

Legătura cu familia și educatoarele – Momentele de rutină sunt ocazii de conectare, de ascultare și de afecțiune.

Rutine acasă și la grădiniță – o echipă perfectă

Atunci când rutinele de acasă sunt în armonie cu cele de la grădiniță, copilul se adaptează mai ușor și are o zi întreagă coerentă. Educatoarele devin continuatoarele firești ale drumului început acasă, iar copilul simte această coerență ca pe o îmbrățișare caldă.

Un secret pentru părinți și educatori:

Nu e nevoie ca fiecare moment al zilei să fie programat la minut. Esențial este ritmul, nu rigiditatea. Rutinele pot fi flexibile, dar constante. De exemplu, „după ce mâncăm, ne spălăm pe mâini și ne pregătim pentru somn” – e o succesiune clară, dar nu cere cronometru.

Concluzie:

Rutinele nu înseamnă plictiseală. Ele sunt fundația pe care se construiește încrederea, independența și bucuria copilului. Când un copil știe la ce să se aștepte, are libertatea să se joace, să învețe și să viseze... în siguranță. Rutinele joacă un rol extrem de important în viața copilului, influențând pozitiv dezvoltarea sa emoțională, comportamentală și cognitivă. Iată câteva aspecte-cheie legate de rolul acestora:

1. Dezvoltarea simțului de siguranță și predictibilitate

Rutinele oferă copiilor un sentiment de stabilitate. Când știi la ce să se aștepte, se simt în control și mai puțin anxioși. De exemplu, o rutină de seară constantă poate ajuta copilul să se liniștească și să adoarmă mai ușor.

2. Formarea autodisciplinei și a responsabilității

Prin repetarea zilnică a unor activități (spălat pe dinți, strângerea jucăriilor, pregătirea ghiozdanului), copilul învață să fie organizat și să-și asume sarcini potrivite vârstei.

3. Sprijin în dezvoltarea emoțională

Rutinele pot ajuta copiii să gestioneze mai bine tranzițiile sau momentele dificile, cum ar fi mersul la grădiniță sau la școală. Ele funcționează ca repere emoționale – de exemplu, o poveste citită înainte de culcare poate calma copilul și întări legătura afectivă cu părintele.

4. Crearea unui cadru propice pentru învățare

Rutinele legate de învățare – cum ar fi cititul zilnic sau activitățile educative la o oră stabilă – ajută la dezvoltarea concentrării, a memoriei și a abilităților cognitive.

5. Consolidarea relației părinte-copil

Momentele de rutină pot deveni timp de calitate petrecut împreună – mesele în familie, băița de seară sau poveștile spuse la culcare contribuie la întărirea legăturii emoționale.

Exemple de rutine utile pentru copii:

Rutină de dimineață (trezire, spălat, micul dejun)

Rutină de plecare la grădiniță/școală

Rutină de după-amiază (gustare, teme, joacă)

Rutină de seară (cină, baie, poveste, somn)

Importanța înotului la preșcolari

de Mihaela Stan

Înotul este o activitate fizică esențială pentru dezvoltarea armonioasă a copiilor, în special în perioada preșcolară. Această activitate nu doar că le aduce beneficii fizice, dar contribuie și la dezvoltarea socială, emoțională și mentală a celor mici. Învățarea înotului la vârsta fragedă este o modalitate de a le cultiva abilități esențiale pentru viață, precum încrederea în sine, coordonarea motorie și capacitatea de a lucra în echipă.

Beneficiile fizice ale înotului pentru preșcolari

Unul dintre cele mai evidente beneficii ale înotului la preșcolari este dezvoltarea fizică. Înotul este o activitate de întregul corp, care implică toate grupele musculare și contribuie la o mai bună flexibilitate, forță și rezistență. La această vârstă, copiii au nevoie de mișcare pentru a-și dezvolta musculatura și a-și stimula o creștere sănătoasă. Înotul este o activitate cu impact scăzut asupra articulațiilor, fiind ideal pentru preșcolari care sunt încă în faza de dezvoltare fizică, dar doresc să-și îmbunătățească tonusul muscular și postura.

De asemenea, înotul ajută la îmbunătățirea circulației sanguine, contribuind la dezvoltarea unui sistem cardiovascular sănătos. Prin urmare, acest sport este benefic pentru sănătatea fizică generală a copilului, prevenind obezitatea și alte probleme de sănătate legate de un stil de viață sedentar.

Dezvoltarea abilităților motorii și cognitive

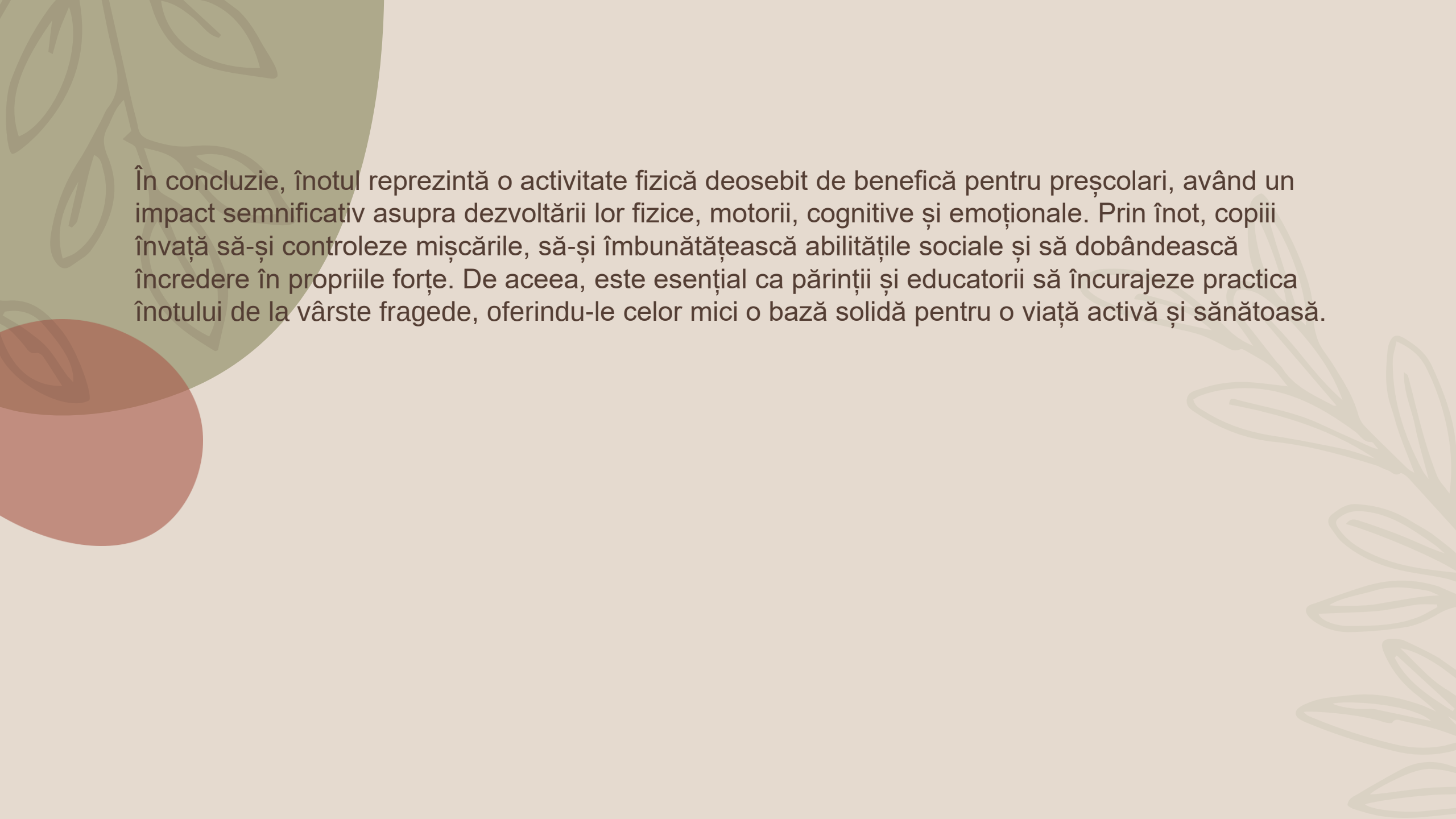
Înotul are un impact semnificativ asupra coordonării motorii a copiilor. Mișcările repetate și controlate implicate în înot sunt un exercițiu excelent pentru dezvoltarea motricității fine și grosiere. Copiii învață să-și controleze mișcările și să-și sincronizeze brațele și picioarele într-un mod care nu doar le îmbunătățește abilitățile fizice, dar și le dezvoltă capacitatea de concentrare și atenția.

Totodată, înotul ajută la dezvoltarea unei mai bune înțelegeri a corpului propriu și a spațiului înconjurător. Copiii învață să-și controleze respirația și să înțeleagă importanța ritmului și echilibrului, abilități care pot fi aplicate în alte domenii ale vieții lor, cum ar fi învățarea și rezolvarea problemelor.

Beneficii sociale și emoționale

Pe lângă dezvoltarea fizică și cognitivă, înotul aduce și beneficii semnificative pe plan social și emoțional. Înotul, mai ales atunci când se desfășoară în grupuri, ajută copiii să învețe să coopereze și să lucreze în echipă. Într-o clasă de înot, copiii sunt încurajați să interacționeze unii cu alții, să împărtășească și să se susțină reciproc. Aceste activități contribuie la dezvoltarea abilităților de comunicare și relaționare, esențiale pentru integrarea socială a copiilor.

În plus, înotul ajută la creșterea încrederii în sine a preșcolarilor. Sentimentul de reușită atunci când un copil învață să înoate sau își depășește fricile legate de apă este extrem de important pentru stima de sine. Aceste experiențe pozitive în apă contribuie la formarea unui caracter curajos și determinat.

The background features a light beige color with faint, stylized leaf patterns in a muted green. A solid red circle is positioned in the lower-left corner, partially overlapping a larger, semi-transparent green circle.

În concluzie, înotul reprezintă o activitate fizică deosebit de benefică pentru preșcolari, având un impact semnificativ asupra dezvoltării lor fizice, motorii, cognitive și emoționale. Prin înot, copiii învață să-și controleze mișcările, să-și îmbunătățească abilitățile sociale și să dobândească încredere în propriile forțe. De aceea, este esențial ca părinții și educatorii să încurajeze practica înotului de la vârste fragede, oferindu-le celor mici o bază solidă pentru o viață activă și sănătoasă.



ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR

The Importance of being Autonomous in the process of Learning

de prof. Ruxandra Florea

Teaching and learning has changed a lot in the past three years. The need for our learners to engage with digital and online learning material has accelerated rapidly in recent years. In an increasingly unpredictable world, our learners need the skills to be able to work more independently and regulate their own learning not only in remote and online setting but also in traditional classes.

What is learner autonomy and what does actually involve? It refers to the ability to take charge of one's own learning, to understand and manage one's behavior. It is not about learning alone, but about being autonomous or independent and having the power to make your own decisions. In other words, it is about the ability to study on your own, to manage your own time, to self motivate yourself, to take responsibility for your own learning. According to recent study, it involves three steps – “Forethought and Planning” or what will I do and how will I do it?, “Monitoring and Control” or what am I doing and how am I doing it? And “Reflection and Evaluation” or “How can I do better next time?”.

How does learner autonomy benefit students? This is believed to play a crucial role in academic performance and studies has shown a strong correlation between the self-regulation and metacognitive (knowledge and understanding of your own thinking) strategy. Moreover, studies have shown that being autonomous, self-regulated (the ability to understand and manage our own behaviors) and being conscious of what and how you are doing it leads to better learning outcomes.

But, does learner autonomy only benefit students or also teachers? Apparently it is a win win situation since teachers have the chance to learn more about their students, lessons can become more enjoyable for them, learning becomes less teacher centered, they also have the chance to save time because the responsibility is shared.

What teachers could do to help their learners develop their autonomy is first of all to introduce them to different learning aids and digital tools, such as – mind mapping, online dictionary, google jamboard, classdojo, collaborative digital portfolios. They could also train students in how to use them and also encourage them to reflect on their own experience. Questions like “How can I improve the way I am doing it?, What am I doing it? How is it going? How am I doing” could encourage students to think consciously about their own strategies they are using it.

Bibliography

Smith, Scott. “Learner Autonomy: Origins, Approaches, and Practical Implementation.” *International Journal of Educational Investigations Available Online @ Wwww.ijeionline.com*, vol. 2, no. 4, 2015, pp. 82–91, ijeionline.com/attachments/article/41/IJEIonline_Vol.2_No.4_2015-4-07.pdf.

Richards, Jack C, and Theodore S Rodgers. *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press, 2014.

Experimentul- metodă de învățare în cadrul orelor de Științe ale Naturii

de prof. Corina Cernea

1. Importanța experimentului în procesul de învățare : Experimentul este o metodă activă de învățare care permite elevilor să exploreze fenomene naturale, să formuleze ipoteze și să testeze prin observație și analiză. Prin realizarea experimentelor, elevii își dezvoltă gândirea critică și abilitățile de investigare științifică, învață prin descoperire, ceea ce le îmbunătățește înțelegerea conceptelor teoretice. dobândesc competențe practice și abilități de lucru în echipă. Își cresc motivația și interesul pentru științele naturii.

2. Tipuri de experimente utilizate la orele de Științe ale naturii

În funcție de scop și complexitate, experimentele pot fi:

- Experimente demonstrative – realizate de profesor pentru a ilustra un fenomen (ex: electroliza apei).
- Experimente exploratorii – efectuate de elevi pentru a descoperi legi sau principii științifice (ex: fotosinteza la plante).
- Experimente de verificare – în care elevii testează o ipoteză deja formulată (ex: influența temperaturii asupra solubilității substanțelor).
- Experimente creative – elevii își proiectează propriile experimente pentru a investiga o problemă.

3. Etapele realizării unui experiment didactic:

Formularea problemei – Se stabilește scopul experimentului și întrebarea la care se dorește un răspuns.

Emiterea ipotezelor – Elevii își exprimă presupunerile asupra fenomenului studiat.

Planificarea și desfășurarea experimentului – Se aleg materialele necesare și se urmează pașii procedurali.

Observarea și înregistrarea rezultatelor – Elevii notează observațiile sub formă de tabele, grafice sau diagrame.

Analiza și interpretarea rezultatelor – Se compară datele obținute cu ipotezele inițiale.

Concluzii și aplicabilitate – Se explică rezultatele și se discută posibile aplicații practice.

4. Exemple de experimente simple pentru Științele naturii

- Densitatea lichidelor – Amestecarea apei cu ulei și observarea separării straturilor.
- Circuit electric simplu – Construirea unui circuit cu o baterie, un bec și fire conductoare.
- Germinarea semințelor – Observarea dezvoltării unei plante în diferite condiții de lumină și umiditate.
- Eroziunea solului – Simularea efectului apei asupra solului pentru a înțelege impactul defrișărilor.

Experiment: *Cum este generat curentul electric?*

Materiale necesare:

- o baterie de 4,5 volți
- două bucăți de fir electric izolat
- un bec
- o foarfecă de electrician

Modul de lucru:

Se taie cu foarfeca plasticul de la capetele firelor electrice (nu sârmele).
Se prinde un capăt al fiecărui fir de baterie.

Cu cele două capete libere se atinge becul: un capăt trebuie să atingă vârful de jos al părții metalice, celălalt partea laterală din metal.

Observații: Becul se aprinde. **Concluzii:** Ceea ce se vede în bec, transformat în energie luminoasă, este curent electric, un flux de sarcini conduse de la baterie prin fire până la bec printr-un traseu numit circuit.

Concluzii

Integrarea experimentului în orele de Științe ale naturii oferă elevilor oportunitatea de a învăța prin practică, dezvoltându-le curiozitatea științifică și capacitatea de a rezolva probleme. Această metodă face învățarea mai atractivă și mai eficientă, pregătindu-i pentru aplicarea cunoștințelor în viața reală.

Beneficiile programului Școala de vară în dezvoltarea copiilor

de prof. Cătălina Cuțar

Școala de vară pentru copii oferă o mulțime de beneficii, atât din punct de vedere educațional, cât și social și emoțional. Conceperea unui program atractiv contribuie la dezvoltarea copiilor. Astfel, ei își vor dezvolta abilitățile sociale, vor explora interese și pasiuni noi, își vor însuși învățarea experiențială, își vor face noi prieteni, crescându-și, astfel, încrederea în forțele proprii. Printre cele mai importante achiziții se numără:

1. Menținerea ritmului de învățare

Copiii nu „uită” ceea ce au învățat în timpul anului școlar. Se evită „regresul de vară” – pierderea cunoștințelor acumulate. În cadrul unei școli de vară, toate informațiile dobândite în anul școlar anterior și nu numai, sunt reluate cu scopul de a le consolida și a ajuta elevul să se perfecționeze din punct de vedere academic.

2. Dezvoltare personală

Învăță noi abilități: creativitate, leadership, gândire critică. Devin mai încrezători și mai independenți. Fiecare program al școlilor de vară, este conceput astfel încât să contribuie la dezvoltarea unor serii de abilități necesare copiilor pentru a putea evolua armonios în societate. Aceste abilități pot fi axate pe dorințele fiecărui elev în parte sau pot fi generale, incluzând abilitățile sociale și cele creative, pe care toate lumea ar trebui să le aibă.

3. Activități practice și distractive - experiențe hands-on (ateliere, experimente, artă, sport), învățare prin joacă, fără presiunea notelor.

Metode complementare de evaluare

de prof. Florența Protopopescu

Metodele complementare de evaluare pun în valoare o serie de capacități, aptitudini și comportamente cum ar fi: calitățile imaginației, responsabilitatea, predispozițiile pentru creație, stăpânirea anumitor operații, aptitudinile de organizare și comunicare, posibilitățile de dezvoltare personală și socială și competențele estetice.

Totodată, aceste metode permit profesorului să obțină repere și informații asupra derulării activității sale, prin folosirea unor instrumente adecvate cu care apreciază achizițiile elevilor și progresul lor. În acest fel, metodele complementare au funcția de reglare a desfășurării activității.

Principalele metode complementare de evaluare sunt: referatul, investigația, proiectul, portofoliul, observarea sistematică a activității și comportamentului elevilor și autoevaluarea. În cele ce urmează vom explica ce înseamnă fiecare metodă în parte și cum poate fi ea aplicată la clasă.

Referatul reprezintă o modalitate de evaluare care permite atât o apreciere nuanțată a învățării, cât și identificarea unor elemente de performanță individuală demonstrate de elev și izvorâte din motivația lui pentru activitatea desfășurată. Are un pronunțat caracter formativ și creativ, înglobează zone mai întinse de conținut și permite abordarea unor domenii noi, realizând conexiuni interdisciplinare, crește motivația de învățare. Evaluarea unui referat se face pe baza unei scheme de notare a profesorului (descriptori de performanță) care vizează toate etapele implicate în elaborarea lui.

Investigația reprezintă posibilitatea oferită elevilor de a aplica, în mod creativ, cunostințe și deprinderi, cu scopul de a explora situații noi sau puțin asemănătoare cu propriile experiențe. Ea reprezintă o activitate care se poate desfășura pe durata unei lecții, sau a mai multora, și în care elevii primesc o temă și instrucțiuni precise. Evaluarea la clasă a investigației se face pe baza unei scheme de evaluare ce cuprinde măsurarea separată și prin puncte, acuratețea înregistrării și prelucrării datelor, claritatea argumentării și forma prezentării etc.

4. Socializare

Își fac prieteni noi, învață să colaboreze în echipă și să comunice eficient. Participând la o școală de vară, toată lumea are posibilitatea să-și facă prieteni noi și să interacționeze cât mai mult posibil. În acest fel, vor fi testate și dezvoltate abilitățile de comunicare, atât de importante în vremurile actuale.

5. Descoperirea de pasiuni noi

Poate fi o ocazie să încerce lucruri pe care nu le fac la școală (teatru, robotică, coding, muzică etc.). Prin cursuri și activități specializate, copiii pot explora noi domenii de interes sau pot să își aprofundeze pasiunile deja existente, cum ar fi arta, știința, sportul, comunicarea sau tehnologia.

6. Sprijin pentru părinți - oferă o rutină organizată în perioada verii.

Acestea sunt doar câteva dintre avantajele pe care le poate aduce o școală estivală pentru copii și familiile lor. Per total, o școală de vară pentru copii și tineri poate să ofere oportunități reale de dezvoltare personală și profesională, prin intermediul cursurilor și atelierelor care îi încurajează să își exploreze potențialul și să își dezvolte abilități relevante pentru viitorul lor.

Dezvoltarea gândirii critice la elevul de clasa a II-a

de prof. Corina Jianu

Gândirea critică reprezintă capacitatea de a analiza, evalua și interpreta informații într-un mod logic și rațional, pentru a formula concluzii bine fundamentate. Aceasta implică punerea sub semnul întrebării a informațiilor primite, explorarea diferitelor puncte de vedere și identificarea argumentelor valide.

Gândirea critică nu înseamnă doar să critici, ci să înțelegi în profunzime, să reflectezi, să pui întrebări relevante și să cauți sensuri sau explicații coerente. Este o abilitate esențială în viața de zi cu zi, deoarece ajută la rezolvarea problemelor, luarea deciziilor și evitarea manipulării.

Dezvoltarea gândirii critice la elevii de clasa a II-a este esențială pentru formarea unor adulți capabili să analizeze, să reflecteze și să ia decizii bine fundamentate. La această vârstă fragedă, copiii încep să-și formeze abilități de raționament, iar intervențiile educaționale trebuie să fie adaptate nivelului lor de înțelegere și curiozitate naturală.

Ce presupune gândirea critică la această vârstă?

Pentru elevii de clasa a II-a, gândirea critică înseamnă: punerea de întrebări („De ce?”, „Cum?”, „Ce se întâmplă dacă...?”); găsirea de soluții la probleme simple; compararea și contrastarea ideilor; identificarea cauzelor și efectelor, formularea și susținerea propriilor opinii.

Gândirea critică poate fi stimulată prin diferite strategii. Întrebările deschise, privind trăirile personajelor, emoțiile acestora, exersarea empatiei („Cum crezi că s-a simțit personajul?” sau „Ce ai fi făcut tu în locul lui?”), dar și strategia de a nu le oferi un răspuns imediat la întrebări, contribuie semnificativ la dezvoltarea gândirii critice.

Jocurile de rol, prin intermediul cărora elevii intră în pielea personajelor, puzzle-urile logice, ce ajută la dezvoltarea raționamentului, lectura activă, proiectele și mini-dezbaterile reprezintă exemple de activități ce pot fi implementate cu succes la clasă și care potențează gândirea critică a elevilor.

Cadrul didactic are rolul de a crea un climat sigur în care copiii să nu se teamă să greșescă. valorizează efortul de a gândi, nu doar răspunsul corect și modelează gândirea critică prin propriile întrebări și reacții.

Bibliografie:

- Preece, A., (2004), *Gândirea critică în sala de clasă, Școala reflexivă, vol. 1, nr. 2*

Literatura pentru copii

de prof.înv.primar Dicu Grațiela

Literatura pentru copii este un gen literar care se adresează unui anumit segment de vârstă, respectiv celor aflați la anii copilăriei sau ai adolescenței. Este un gen literar care s-a născut în secolul al XIX-lea și a cunoscut o extindere abia în secolul al XX-lea.

„Copilul - scria Călinescu - se naște curios pe lume și nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura, care îi satisface această dorință îl încântă. Ca să fie opere de artă, scrierile pentru copii trebuie să intereseze și pe oamenii maturi și instruiți. A ieși din lectură cu stima sporită pentru om, acesta este secretul marilor lecturi pentru tineret.”

Literatura este instrumentul forte al învățătorului în a-l ajuta pe copil să se formeze. Ea contribuie într-o mare măsură la lărgirea orizontului de cunoaștere al elevilor, la formarea unui vocabular activ, bogat și colorat, la o exprimare aleasă, corectă, literară, la educarea sentimentelor estetice.

Încă de la cea mai fragedă vârstă, gustul pentru literatură al copilului trebuie stimulat cât se poate de mult. Gustul pentru citit nu vine de la sine, ci se formează printr-o muncă ce înglobează răbdare, perseverență, continuitate, voință. Orizontul cunoștințelor primite în clasă la orele de literatură română e lărgit de lectura în afara clasei. Este foarte important ca învățătorul să cunoască formele de îndrumare a acesteia.

Prima specie a acestui gen o constituie basmele . Ele au circulat, inițial, pe cale orală, fiind apoi culese, și, după modelul celor populare, au fost scrise basmele culte. Primele scrieri pentru tineret, cum erau cele ale lui Charles Perrault (1628 - 1703), se adresau, în același timp, adolescenților și adulților. Jeanne Marie Leprince de Beaumont a scris opere în mod special pentru acest public receptiv. În aceeași epocă, publicul tânăr și-a însușit cărți care nu fuseseră inițial scrise pentru el, precum *Călătoriile lui Gulliver*, *Don Quijote* și, desigur, *Robinson Crusoe*, recomandat copiilor de către Jean-Jacques Rousseau.

Datorită dificultății în definirea literaturii pentru copii, este de asemenea dificil de urmărit istoria literaturii pentru copii până în punctul precis de început. În 1658 Jan Ámos Komenský a publicat prima carte informațională cu ilustrații *Orbis Pictus*; se consideră că aceasta este prima carte cu ilustrații publicată special pentru copii. Publicarea cărții lui John Newbery în 1744 intitulată *A Little Pretty Pocket-Book*, care se vindea cu o minge pentru băieți sau o perniță de ace pentru fete, este considerată a fi un punct de reper pentru începutul cititului din plăcere mai ales pentru copii. Precedent lui Newbery, literatura pentru copii era destinată pentru informarea celor tineri, deși exista o vastă tradiție de transmitere a poveștilor pentru copii și adulți prin viu grai, și multe povestiri au fost considerate mai apoi inadecvate pentru copii, cum ar fi povestirile lui Charles Perrault, care puteau fi considerate prea familiare. În plus, o parte din literatură care nu se adresa cititorilor copii era dată copiilor de către adulți. Printre cele mai timpurii exemple în limba engleză a acestor ficțiuni pentru adulți se numără operele Thomas Mallory *Morte d'Arthur* și poveștile lui Robin Hood.

Există câteva dezbateri referitor la ce cuprinde **literatura pentru copii**. Există unele opinii conform cărora literatura pentru copii este literatură scrisă special pentru copii, deși multe cărți care erau destinate inițial publicului adult sunt acum catalogate ca lucrări pentru copii, de exemplu operele lui Mark Twain, *Print și cerșetor* sau *Huckleberry Finn*. Se manifestă de asemenea și tendința contrară, în care lucrări de ficțiune, inițial scrise sau prefabricate pentru copii, sunt considerate ca fiind cărți pentru adulți. Ca martor la aceste lucruri, în anii următori, prestigioasele premii Whitbread Awards au fost acordate de două ori unor cărți ce erau destinate inițial copiilor: lucrarea lui Philip Pullman, *The Amber Spyglass*, și a lui Mark Haddon, *The Curious Incident of the Dog in the Night-time*. Premiul Nobel pentru literatură a fost de asemenea acordat unor autori care au adus mari contribuții literaturii pentru copii, cum ar fi Selma Lagerlöf și Isaac Bashevis Singer. Deseori este dificil de răspuns la întrebarea dacă o anumită carte este o carte destinată copiilor sau nu, de exemplu, *Hobbitul* de J. R. R. Tolkien.

Pe deasupra, există anumite dezbateri dacă non-ficțiunea este sau nu *literatură* (și o dezbateră separată conform căreia non-ficțiunea ar trebui să fie numită *non-ficțiune* sau *informațională*). În timp ce ALSC (Association for Library Service to Children) are un premiu special pentru non-ficțiune, numit Sibert Medal, cărțile non-ficționale au câștigat ocazional premiul Newbery Medal, primul premiu pentru cărțile adresate copiilor din Statele Unite (de remarcat lucrarea lui Russell Freedman din 1988, *Lincoln: A Photobiography*). Mulți autori sunt specializați în cărți pentru copii. Alți autori sunt bine-cunoscuți pentru lucrările lor pentru publicul adult, dar au scris, de asemenea, și cărți pentru copii, cum ar fi operele lui Aleksei Nicolaevici Tolstoi, *Cheița de aur sau aventurile lui Burratino*, și ale lui Carl Sandburg *Povestirile Rootabaga*. În unele cazuri, cărți destinate publicului adult, cum este lucrarea lui Jonathan Swift, *Călătoriile lui Gulliver*, au fost editate (sau *bowdlerizate*) în așa fel încât să pară mult mai adecvate pentru copii.

- O tentativă de a identifica caracteristicile unei lucrări numite 'literatură pentru copii' a condus la o linie călăuzitoare generală. Nu există o regulă perfectă și, pentru fiecare trăsătură identificatoare, există multe excepții, ca și multe cărți pentru adulți care împărtășesc aceste caracteristici. Editorii au încercat să împartă literatura pentru copii în subdiviziuni corespunzătoare pentru diferite vârste. În Statele Unite, aceste subdiviziuni au fost marcate ca lucrări pentru pre-cititori, cititori timpurii, cărți divizate pe capitole și tineri adulți. Acestea sunt estimativ echivalente grupelor de vârstă cuprinse între 0-5, 5-7, 7-11 ani (câteodată subdivizate în alte 2 grupe, cea cuprinsă între 7-9 ani și pre-adolescenții), și cărți pentru adolescenți. Totuși, criteriile pentru care sunt astfel divizate sunt la fel de vagi și problematice ca și criteriile pentru definirea cărților pentru copii, în aspectul lor general.

- O distincție clară este aceea a cărților pentru copii de vârste mai fragede, care tind să conțină ilustrații, dar cărțile ilustrate și trăsăturile acestora vizează toate nivelurile de vârstă și ambele sexe. Ca o regulă generală, implicitul cititor al unei cărți pentru copii este cu 1-3 ani mai mare decât protagonistul acesteia. (Exemple contrare: opera lui Orson Scott Card, Jocul lui Ender, nu neapărat scrisă pentru copii, dar cooptată de publicul tânăr.

- Întocmai ca aerul sau ca apa, copilăria este pretutindeni, este fluviul cu cei mai mulți afluenți, minunea nicicând secătuită. Ea întreține în lume basmul, gingășia, zâmbetul, este puntea cu care tentăm posteritatea și prin care, totodată, prezentul ne ispitește în chipul cel mai stăruitor. Trăim - orice am face și la orice vârstă - între copii, într-o continuă fraternitate cu lumea lor.

Evaluarea – un proces esențial pentru dezvoltare și progres

de prof.înv.primar Oana Alexandru

Evaluarea reprezintă un proces fundamental în orice domeniu de activitate, fiind utilizată pentru a măsura, analiza și interpreta performanțele, cunoștințele sau calitatea unui anumit rezultat. Acest proces oferă o bază solidă pentru luarea deciziilor, pentru identificarea punctelor forte și a celor care necesită îmbunătățiri, dar și pentru ghidarea progresului pe termen lung.

În educație, evaluarea este o componentă indispensabilă a procesului de învățare. Profesorii utilizează diferite forme de evaluare – de la teste scrise, la proiecte practice sau observații – pentru a înțelege nivelul de pregătire al elevilor și pentru a adapta metodele didactice. O evaluare corectă nu constă doar în cuantificarea rezultatelor, ci și în oferirea unui feedback constructiv, care să motiveze elevii să-și depășească limitele și să devină mai buni.

Pe de altă parte, evaluarea joacă un rol important și în mediul profesional. Fie că este vorba despre analiza performanței angajaților, fie despre evaluarea proiectelor sau proceselor, acest instrument contribuie la îmbunătățirea eficienței și la atingerea obiectivelor organizaționale. O evaluare bine f



Un alt aspect important al evaluării este legat de viața personală. Oamenii își pot evalua constant propriile acțiuni, decizii și realizări pentru a învăța din greșeli și pentru a deveni versiuni mai bune ale lor. Acest tip de autoevaluare este esențial pentru creșterea personală și pentru atingerea unui echilibru în viață.

În concluzie, evaluarea este mai mult decât un simplu proces de măsurare; este o oportunitate de a învăța, de a progresa și de a atinge excelența. Indiferent de context, o evaluare bine realizată are potențialul de a transforma rezultate modeste în succese remarcabile și de a ghida indivizii și organizațiile spre realizări deosebite.

Impactul jocului asupra copilului în activitățile dactice

de prof.înv.primar Miu Amelia

Jean Piaget sublinia importanța jocului în viața copilului, considerând că „*jocul este munca copilului*”, deoarece prin această activitate, cei mici își apropiază realitatea și o reinterpretează într-un mod care îi ajută să descopere și să înțeleagă lumea care îi înconjoară.

Din primele etape ale dezvoltării, jocul devine mijlocul esențial prin care copilul își structurează experiențele, își exprimă emoțiile și explorează mediul. Nu este vorba doar despre o activitate recreativă, ci despre un proces formativ, care facilitează învățarea, dezvoltarea cognitivă și emoțională, precum și formarea autonomiei personale. În absența jocului, copilul nu ar putea accesa cu aceeași naturalețe conceptele abstracte sau regulile sociale care stau la baza adaptării școlare și a dezvoltării personale. De aceea, o educație eficientă în primii ani de școală nu se poate construi fără a ține cont de dimensiunea afectivă a învățării. Sentimentul de siguranță, bucuria descoperirii și implicarea emoțională sunt elemente esențiale pentru o dezvoltare armonioasă și echilibrată a copilului. Jocul, prin natura sa ludică și interactivă, creează contextul ideal pentru ca aceste elemente să se manifeste și să contribuie la formarea unei baze solide pentru învățarea pe termen lung.

În contextul școlar, jocul capătă și o valență didactică, fiind folosit frecvent pentru a facilita învățarea într-un mod interactiv și captivant. Activitățile ludice introduse în lecții permit elevului să se implice activ, să își exerseze gândirea logică și creativitatea, dar și să colaboreze cu colegii într-un cadru pozitiv. Astfel, jocul devine o punte între lumea copilăriei și cerințele educaționale, sprijinind o învățare mai eficientă și mai plăcută.

În învățământul primar, unde capacitatea de concentrare a elevilor este limitată, iar dorința de mișcare și interacțiune este o constantă, jocul capătă un rol fundamental în susținerea procesului educațional. Dincolo de funcția sa ludică, jocul devine o metodă activă și dinamică de predare, adaptată nevoilor psihologice și particularităților de vârstă ale copilului. Un joc educativ cu adevărat eficient presupune o structură clară, obiective bine definite și un conținut care să corespundă nivelului de dezvoltare al elevilor. Reușita sa este condiționată nu doar de tematica aleasă, ci și de modul în care sunt formulate regulile – acestea trebuie să fie simple, concise și ușor de înțeles. Totodată, materialele utilizate în cadrul jocului trebuie să fie atractive vizual și stimulative, pentru a menține interesul și participarea activă a copiilor.

Desfășurarea unui joc didactic implică mai multe etape, fiecare având un rol bine stabilit în asigurarea eficienței pedagogice. În primul rând, este necesară introducerea temei și explicarea regulilor, într-un mod clar și accesibil. Urmează momentul în care sarcina este prezentată concret, astfel încât elevii să știe ce se așteaptă de la ei. Activitatea propriu-zisă, în care copiii se implică activ, reprezintă etapa centrală. În final, un moment adesea ignorat, dar extrem de valoros, este cel al reflecției. Aici, elevii sunt încurajați să-și exprime ideile, să analizeze ce au învățat și să stabilească legături între noul conținut și cunoștințele anterioare. Această etapă consolidează învățarea și transformă jocul într-o experiență formativă autentică.

Așadar, jocul nu trebuie privit ca o activitate marginală în cadrul lecției, ci ca un instrument educațional de bază. El are capacitatea de a transforma învățarea într-un proces plăcut, viu și relevant pentru copil. Prin intermediul jocului, elevul nu doar acumulează informații, ci învață să gândească critic, să colaboreze cu ceilalți, să respecte reguli și să-și exprime creativitatea. Utilizat cu măiestrie pedagogică, jocul contribuie la formarea unei relații pozitive cu actul de învățare, dezvoltând dimensiuni multiple ale personalității copilului: intelectuale, emoționale, sociale și morale.

În concluzie, valoarea jocului în educația timpurie nu se reduce la dimensiunea recreativă. El este o cale firească de învățare, profundă și adaptată specificului copilului. Jocul bine integrat în lecție generează implicare activă, stimulează curiozitatea și facilitează înțelegerea. Mai mult decât atât, el construiește punți între cunoaștere și emoție, între regulă și libertate, între joacă și formare. Din această perspectivă, jocul nu este doar o metodă didactică, ci un univers educativ în sine – un spațiu în care copilul poate experimenta, crește și învața cu bucurie.

Bibliografie:

- Jean Piaget, Psihologia copilului. București, 1972, editura Didactică și Pedagogică
- https://ibn.idsi.md/sites/default/files/imag_file/p-67-72_0.pdf

Evaluarea finală

de prof.înv.primar Olaru Andreea

Evaluarea reprezintă un element esențial și activ în cadrul procesului educațional, fără de care instruirea și educarea nu pot fi realizate în mod autentic și eficient. Rolul evaluării nu se limitează doar la măsurarea performanțelor elevilor, ci se extinde asupra întregii dinamici didactice, influențând atât activitatea profesorilor, cât și progresul școlar al elevilor.

Succesul procesului de predare-învățare depinde, în mare măsură, de calitatea și relevanța evaluării. Feedback-ul generat de aceasta are o importanță deosebită, întrucât oferă repere concrete în vederea ajustării și îmbunătățirii continue a strategiilor didactice și a metodelor de învățare, contribuind astfel la eficientizarea actului educațional în ansamblul său.

Pentru ca evaluarea să fie cât mai obiectivă și relevantă, este necesar să se bazeze pe indicatori de performanță clar definiți. Acești indicatori oferă repere concrete pentru aprecierea nivelului de atingere a competențelor urmărite și contribuie la eliminarea subiectivismului în procesul de evaluare. Prin utilizarea unor criterii explicite și transparente, cadrele didactice pot asigura o evaluare echitabilă și coerentă, iar elevii beneficiază de o mai bună înțelegere a așteptărilor educaționale. Astfel, indicatorii de performanță devin instrumente esențiale în orientarea învățării, în stimularea progresului individual și în fundamentarea deciziilor pedagogice.

„Practic, evaluarea poate avea la bază standarde curriculare de performanță, descriptori de performanță, obiectivele operaționale ale activității didactice, obiective de evaluare și criterii de evaluare.” (Bocoș; Jucan, 2017, p.153). Descriptorii de performanță reprezintă criterii calitative obiective care oferă informații relevante despre nivelul de cunoștințe al elevilor.

În învățământul primar, evaluarea rezultatelor școlare se realizează prin intermediul calificativelor: Foarte Bine, Bine, Suficient și Insuficient. Această formă de notare este adecvată nivelului de dezvoltare al elevilor mici, întrucât utilizează descriptorii de performanță ca instrumente clare și accesibile, care permit aprecierea progresului în raport cu obiectivele stabilite. Calificativele, sprijinite de criterii bine definite, oferă o imagine fidelă asupra nivelului de competență atins, cu condiția să fie acordate cu obiectivitate, responsabilitate și echitate. O evaluare corectă contribuie la crearea unui climat pozitiv în clasă, prevenind apariția tensiunilor sau a percepțiilor de inechitate care pot afecta motivația și implicarea elevilor. În același timp, este important de avut în vedere faptul că elevii se raportează emoțional la calificative, iar reacția lor – fie ea pozitivă sau negativă – influențează în mod direct atitudinea față de învățare și dezvoltarea încrederii în sine.

Evaluarea are, înainte de toate, rolul de a verifica dacă elevul a înregistrat progrese în procesul de învățare. Atunci când rezultatele indică un regres sau o stagnare, cadrul didactic utilizează evaluarea ca punct de plecare pentru a stimula și susține evoluția elevului. Informațiile obținute prin evaluare au o funcție autoreglatoare, contribuind la optimizarea continuă a procesului didactic. **Feedback-ul, sau conexiunea inversă,** joacă un rol esențial în această dinamică, fiind asigurat în mare măsură prin actul evaluării. O lecție nu poate fi considerată finalizată în absența unui moment de evaluare, fie el formal sau informal, întrucât doar astfel se poate verifica gradul de înțelegere al elevilor. Prin intermediul evaluării, profesorul își poate ajusta metodele de predare, identificând dacă strategiile utilizate au fost eficiente și adecvate vârstei și potențialului elevilor. În acest fel, evaluarea devine nu doar un mijloc de constatare, ci și un instrument de adaptare, corectare și sprijin al procesului instructiv-educativ.

Prin utilizarea unor indicatori clari de performanță și prin acordarea atentă a calificativelor, mai ales în învățământul primar, se poate asigura o evaluare obiectivă, echitabilă și constructivă. Feedback-ul generat de acest proces are o funcție autoreglatoare, permițând adaptarea conținuturilor și a metodelor didactice la nevoile reale ale elevilor. Astfel, evaluarea devine un partener indispensabil în formarea și dezvoltarea armonioasă a fiecărui elev.

Bibliografie

- Bocoș, M., Jucan, D., (2010), „Teoria și metodologia instruirii. Teoria și metodologia evaluării”, Editura Paralela 45, București.
- Cherghit, I., (2008), ”Sisteme de instruire alternative și complementare”, Editura Polirom, Iași;
- Manolescu, M., (2010), ”Teoria și metodologia evaluării”, Editura Universitară, București;
- Radu, I., T., (2000), ”Evaluarea în procesul didactic”, Editura Didactică și Pedagogică, București.

Importanța dezvoltării motricității fine pentru elevii claselor pregătitoare

de prof.înv.primar Radu Ellery

Motricitatea fină este importantă în dezvoltarea copilului, mai ales în perioada de tranziție de la grădiniță la școală. În jurul vârstei de 6-7 ani, când copiii încep clasa pregătitoare și „pornesc” să descopere lumea înconjurătoare, coordonarea mișcărilor fine ale mâinilor și degetelor devine din ce în ce mai importantă.

Motricitatea fină implică activități care necesită precizie și coordonare, precum: scrierea, colorarea, decuparea, modelarea cu plastilină sau îmbinarea pieselor unui puzzle. Dezvoltarea acestor abilități este esențială pentru activitățile școlare și pentru viața de zi cu zi.

În primul rând, elevii care au o motricitate fină bine dezvoltată sunt capabili să îndeplinească sarcini mai complexe, care necesită o coordonare detaliată a mișcărilor, cum ar fi scrierea corectă a literelor, desenul sau utilizarea corectă a instrumentelor școlare. De asemenea, motricitatea fină contribuie la îmbunătățirea abilităților de citire și matematică, întrucât copiii care au o bună coordonare între mâini și ochi pot urmări mai ușor liniile de scris.

În al doilea rând, motricitatea fină are un impact semnificativ asupra proceselor cognitive și emoționale ale copilului. Copiii care își îmbunătățesc abilitățile motrice fine au șanse mai mari să devină mai concentrați, mai răbdători și mai capabili să îndeplinească sarcini complexe.

Mai mult, activitățile care implică motricitatea fină pot fi o sursă de satisfacție și încredere în sine pentru copii. Atunci când un copil reușește să încheie o activitate de finețe, cum ar fi completarea unui desen sau realizarea unui puzzle, el dezvoltă un sentiment pozitiv asupra încrederii în propriile abilități.

Pentru a sprijini dezvoltarea motricității fine la elevii claselor pregătitoare, este esențial ca profesorii și părinții să le ofere copiilor o gamă variată de activități care să le permită să își exerseze aceste abilități, precum:

Desenul și colorarea- aceste activități ajută la coordonarea ochi-mână și la controlul mișcărilor precise ale degetelor. Copiii pot învăța să aprecieze spațiile, să respecte contururile și să dezvolte o motricitate fină deosebită.

Scrierea și trasarea literelor- practicarea scrierii literelor și cifrelor ajută copiii să își coordoneze mișcările degetelor și să aplice o presiune corectă asupra creionului sau stiloului.

Modelarea cu plastilină- această activitate este foarte eficientă pentru dezvoltarea musculaturii fine a mâinilor și degetelor, stimulând și creativitatea.

Puzzles și jocuri de construcție- aceste activități implică apucarea pieselor mici și combinarea acestora pentru a construi imagini sau structuri. Ele ajută la dezvoltarea coordonării și a concentrării.

Decuparea și lipirea- folosirea foarfecelor pentru a decupa forme simple ajută copiii să își controleze mișcările și să aplice o presiune corectă asupra instrumentelor.

În concluzie, dezvoltarea motricității fine la elevii claselor pregătitoare este foarte importantă nu doar pentru succesul lor academic, ci și pentru dezvoltarea lor generală. Prin activități care stimulează coordonarea degetelor și a mâinilor, copiii își îmbunătățesc abilitățile cognitive și emoționale.

Bibliografie:

- <https://blog.educlass.ro/importanta-dezvoltarii-motricitatii-fine-la-copiii-prescolari/>
- <https://edict.ro/motricitatea-fina-una-din-premisele-principale-ale-scrisului-de-mana/>

Beneficiile activităților extracurriculare la elevii de clasa I

de prof.înv.primar Daniela Bănică

Activitățile extracurriculare joacă un rol esențial în dezvoltarea armonioasă a elevilor, mai ales în primii ani de școală. Pentru copiii din clasa I, aceste activități reprezintă nu doar o oportunitate de a-și descoperi talentele și pasiunile, ci și un mijloc eficient de a-și dezvolta abilități sociale, cognitive și emoționale.

- Dezvoltarea abilităților sociale și a încrederii în sine** - Participarea la activități extracurriculare, cum ar fi cluburile de teatru, dans, sport sau arte plastice, îi ajută pe copii să interacționeze mai ușor cu colegii lor. Prin colaborare și joc, aceștia învață să comunice, să împărtășească idei și să lucreze în echipă. De asemenea, succesul în aceste activități le crește încrederea în sine, oferindu-le curajul de a-și exprima gândurile și emoțiile.
- Stimularea creativității și a gândirii critice** - Activitățile artistice, cum ar fi desenul, muzica sau teatrul, permit copiilor să-și exprime liber imaginația. Aceste experiențe nu doar că le îmbogățesc creativitatea, dar îi ajută și să-și dezvolte gândirea critică, învățând să analizeze și să găsească soluții la diverse provocări.
- Îmbunătățirea performanțelor școlare** - Studiile arată că elevii care participă la activități extracurriculare au rezultate mai bune la învățătură. De exemplu, sportul îmbunătățește concentrarea și disciplina, muzica dezvoltă memoria și capacitatea de atenție, iar jocurile logice sporesc abilitățile matematice.
- Promovarea unui stil de viață sănătos** - Activitățile sportive, cum ar fi înotul, fotbalul sau gimnastica, îi ajută pe copii să fie activi și să-și dezvolte coordonarea motrică. De asemenea, participarea regulată la astfel de activități îi învață pe cei mici importanța mișcării pentru sănătate și îi motivează să adopte un stil de viață echilibrat.



•**Dezvoltarea disciplinei și a responsabilității** - Fie că este vorba de învățarea unui instrument muzical, participarea la un club de lectură sau antrenamente sportive, activitățile extracurriculare impun un program și reguli clare. Elevii învață astfel să fie responsabili, să-și gestioneze timpul eficient și să respecte angajamentele asumate.

•**Crearea unor amintiri plăcute și a unor prietenii de durată** - Activitățile extracurriculare oferă elevilor oportunitatea de a petrece timp într-un mediu relaxant și prietenos, unde își pot face noi prieteni. Aceste experiențe devin amintiri frumoase, care le îmbogățesc copilăria și le oferă un sentiment de apartenență.

Prin urmare, implicarea în activități extracurriculare încă din clasa I aduce numeroase beneficii elevilor, contribuind la dezvoltarea lor echilibrată din punct de vedere social, emoțional și intelectual. De aceea, este esențial ca părinții și profesorii să încurajeze participarea copiilor la astfel de activități, oferindu-le oportunități variate de a-și descoperi pasiunile și de a învăța prin experiențe practice.

Realitatea tristă din era digitală

de prof.înv.primar Mirela Radu

•Bullyingul online

În ultimele decenii, tehnologia a evoluat rapid, iar internetul a devenit o parte integrantă a vieții noastre. Deși oferă numeroase oportunități de comunicare și învățare, aceasta aduce și provocări semnificative, în special pentru copiii de clase primare. Unul dintre cele mai alarmante fenomene care a apărut odată cu expunerea tinerilor pe internet este bullyingul online, care poate avea efecte devastatoare asupra sănătății mintale și emoționale a copiilor.

•Pericolele mediului online

Bullyingul online, cunoscut și sub denumirea de cyberbullying, se referă la hărțuirea, umilirea sau intimidarea unei persoane prin intermediul platformelor digitale. Aceasta poate include mesaje jignitoare, răspândirea de zvonuri, distribuirea de imagini compromițătoare sau excluderea din grupuri. Spre deosebire de bullyingul tradițional, care se desfășoară în medii fizice, bullyingul online poate fi omniprezent, lăsând victimele fără refugiu. Un aspect îngrijorător este faptul că părinții, în încercarea de a-și proteja copiii, cred adesea că aceștia sunt în siguranță acasă, fără să realizeze că aceștia pot fi afectați profund de ceea ce se întâmplă în mediul online. Mulți copii se simt izolați și neînțeleși, iar fricile și anxietățile pe care le dezvoltă pot duce la depresie severă.

•Impactul emoțional asupra copiilor

Copiii care suferă de bullying online pot experimenta o gamă largă de emoții negative. Aceștia pot simți frustrare, tristețe, anxietate sau chiar panică. De asemenea, dacă nu fac parte din grupuri populare sau dacă sunt excluși, pot dezvolta stima de sine scăzută, ceea ce le poate afecta relațiile interumane și performanțele școlare. În cazul în care aceste probleme nu sunt gestionate corespunzător, pot duce la efecte pe termen lung, inclusiv depresie și anxietate cronică.

- **Rolul părinților**

Este esențial ca părinții să fie atenți la semnalele pe care le transmit copiii lor. Schimbările în comportament, cum ar fi retragerea socială, scăderea interesului pentru activitățile obișnuite sau modificările în somn și alimentație, pot indica faptul că ceva nu este în regulă. Comunicarea deschisă și sinceră cu copiii este crucială. Părinții ar trebui să încurajeze discuțiile despre experiențele online ale copiilor și să le ofere un mediu sigur în care aceștia să se simtă confortabil să împărtășească problemele cu care se confruntă.

De asemenea, este important ca părinții să gestioneze grupurile de socializare ale copiilor și să monitorizeze timpul petrecut pe gadgeturi. Stabilirea unor limite clare și a unor reguli privind utilizarea internetului poate contribui la reducerea riscurilor asociate cu bullyingul online. Părinții ar trebui să fie activ implicați în viața digitală a copiilor lor, să le explice despre pericolele mediului online și să le ofere instrumentele necesare pentru a naviga în siguranță.

În concluzie, bullyingul online reprezintă o provocare serioasă în societatea contemporană, iar părinții joacă un rol esențial în protejarea copiilor de acest fenomen. Prin comunicare, monitorizare și educație, părinții pot ajuta la crearea unui mediu online mai sigur și mai sănătos pentru copiii lor. Este important ca toți să fim conștienți de efectele pe care mediul digital le poate avea asupra tinerilor și să acționăm cu responsabilitate pentru a le oferi un viitor mai bun.

Curiozitatea – cheia învățării eficiente

de prof.înv.primar Prodan Adriana

Învățarea este un proces fundamental în dezvoltarea personală și profesională a fiecărui individ. De-a lungul timpului, cercetătorii în domeniul educației au evidențiat numeroase metode și strategii pentru a îmbunătăți procesul de învățare. Totuși, un factor esențial care determină succesul acestui proces este curiozitatea. Aceasta nu doar că stimulează dorința de cunoaștere, ci și sporește capacitatea de reținere și aplicare a informațiilor. Astfel, putem considera curiozitatea drept cheia învățării eficiente.

Curiozitatea reprezintă impulsul natural al omului de a explora necunoscutul, de a pune întrebări și de a căuta răspunsuri. Această trăsătură este vizibilă încă din copilărie, când copiii descoperă lumea din jurul lor prin întrebări constante și experimentare directă. În educație, curiozitatea joacă un rol esențial, deoarece facilitează un angajament activ față de procesul de învățare și stimulează o implicare autentică în explorarea cunoștințelor. Studiile arată că atunci când un individ este curios despre un subiect, creierul său este mai receptiv la informații și le procesează mai eficient. Curiozitatea activează sistemul de recompensă al creierului, eliberând dopamină, ceea ce duce la o mai mare motivație și plăcere în învățare. În plus, aceasta îmbunătățește capacitatea de memorare, deoarece informațiile obținute prin explorare activă sunt reținute mai bine decât cele învățate pasiv.

Curiozitatea este unul dintre cele mai puternice motoare ale învățării, având un rol esențial în dezvoltarea intelectuală și emoțională a elevilor. Încă din primii ani de viață, copiii manifestă o dorință naturală de a explora lumea înconjurătoare, iar această tendință continuă să influențeze profund procesul educațional. Atunci când este stimulată corespunzător, curiozitatea devine un factor determinant al descoperirii și al acumulării eficiente de cunoștințe. Curiozitatea determină elevii să își pună întrebări, să caute răspunsuri și să exploreze concepte noi. Această atitudine activă față de învățare nu doar că le permite să acumuleze informații mai rapid, dar îi ajută și să își dezvolte gândirea critică și creativitatea. Studiile demonstrează că elevii curioși sunt mai implicați în procesul educațional, rețin mai bine informațiile și sunt mai motivați să aprofundeze subiectele care îi interesează.

Elevii care manifestă curiozitate au tendința de a se angaja mai profund în activitățile de învățare, ceea ce duce la o mai bună înțelegere a conceptelor. Această implicare activă le oferă oportunitatea de a face conexiuni între discipline, de a rezolva probleme complexe și de a găsi soluții inovatoare. De asemenea, curiozitatea îi determină să își depășească limitele și să își asume provocări, ceea ce contribuie la dezvoltarea unei mentalități de creștere.

Pentru a valorifica potențialul curiozității în educație, profesorii și părinții pot adopta diverse strategii menite să transforme procesul de învățare într-o experiență captivantă și motivantă pentru copii. Curiozitatea este o forță motrice a cunoașterii, iar stimularea acesteia contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a dorinței de explorare.

Învățarea bazată pe întrebări Învățarea bazată pe întrebări este o metodă eficientă prin care elevii sunt încurajați să își pună întrebări și să caute singuri răspunsuri. Aceasta stimulează gândirea critică și dezvoltă abilități de investigare. Profesorii pot folosi tehnici precum metoda „Știu – Vreau să știu – Am învățat” (KWL) sau pot propune scenarii problematice care necesită soluționare prin deducție și analiză. O abordare eficientă este încurajarea elevilor să formuleze propriile ipoteze și să le verifice prin cercetare sau experimentare. Astfel, elevii învață nu doar să răspundă la întrebări, ci și să își pună întrebări relevante.

Experimentele și explorarea practică

Experimentele și explorarea practică le oferă copiilor oportunitatea de a învăța prin descoperire. Activitățile experimentale, fie că sunt realizate la orele de științe, fie în alte contexte interdisciplinare, ajută la înțelegerea fenomenelor naturale și la aplicarea teoriei în practică. Prin implicarea directă, elevii rețin informațiile mai ușor și își dezvoltă curiozitatea pentru lumea din jur. De exemplu, realizarea unui experiment de chimie, construirea unui circuit electric sau observarea unui fenomen natural în mediul real oferă o înțelegere mai profundă decât simpla lectură a unui manual. De asemenea, excursiile educative la muzee, centre de știință sau în natură pot consolida cunoștințele teoretice prin experiențe concrete.

•Conectarea cunoștințelor cu experiențele personale

Conectarea cunoștințelor cu experiențele personale este esențială pentru a face învățarea relevantă și atractivă. Când elevii reușesc să coreleze noile informații cu experiențele lor de zi cu zi, aceștia devin mai implicați și motivați. De exemplu, lecțiile de matematică pot fi legate de situații cotidiene, precum administrarea unui buget sau calcularea reducerilor la cumpărături. În lecțiile de literatură, profesorii pot încuraja elevii să facă paralele între propriile trăiri și cele ale personajelor din cărți. Aceste conexiuni îi ajută pe copii să înțeleagă mai bine conceptele predate și să le aplice în viața reală.

•Crearea unui mediu de învățare stimulant

Crearea unui mediu de învățare stimulant presupune utilizarea unor resurse variate și interactive: jocuri educaționale, materiale vizuale, platforme digitale, ateliere creative sau vizite tematice. Un mediu care promovează diversitatea metodelor didactice îi încurajează pe elevi să își exprime curiozitatea în mod natural și să exploreze subiectele dincolo de programa școlară. Spre exemplu, folosirea realității augmentate și a simulărilor digitale poate transforma conceptele abstracte în experiențe vizuale și tactile. De asemenea, proiectele de grup, competițiile academice și activitățile extracurriculare stimulează colaborarea, creativitatea și dorința de a învăța.

Prin aplicarea acestor strategii, profesorii și părinții pot susține dezvoltarea intelectuală și emoțională a copiilor, transformând curiozitatea într-un motor al învățării continue. Crearea unui climat educațional care încurajează întrebările, experimentarea și conexiunile personale asigură o educație adaptată nevoilor fiecărui copil și contribuie la formarea unor adulți autonomi și dornici de cunoaștere.

Curiozitatea elevilor este un factor determinant al descoperirii și al învățării eficiente. Ea transformă educația într-un proces dinamic, captivant și adaptat nevoilor individuale ale fiecărui elev. Prin stimularea curiozității, nu doar că îmbunătățim performanțele academice, dar contribuim și la formarea unor indivizi creativi, inovatori și pregătiți pentru provocările viitorului.



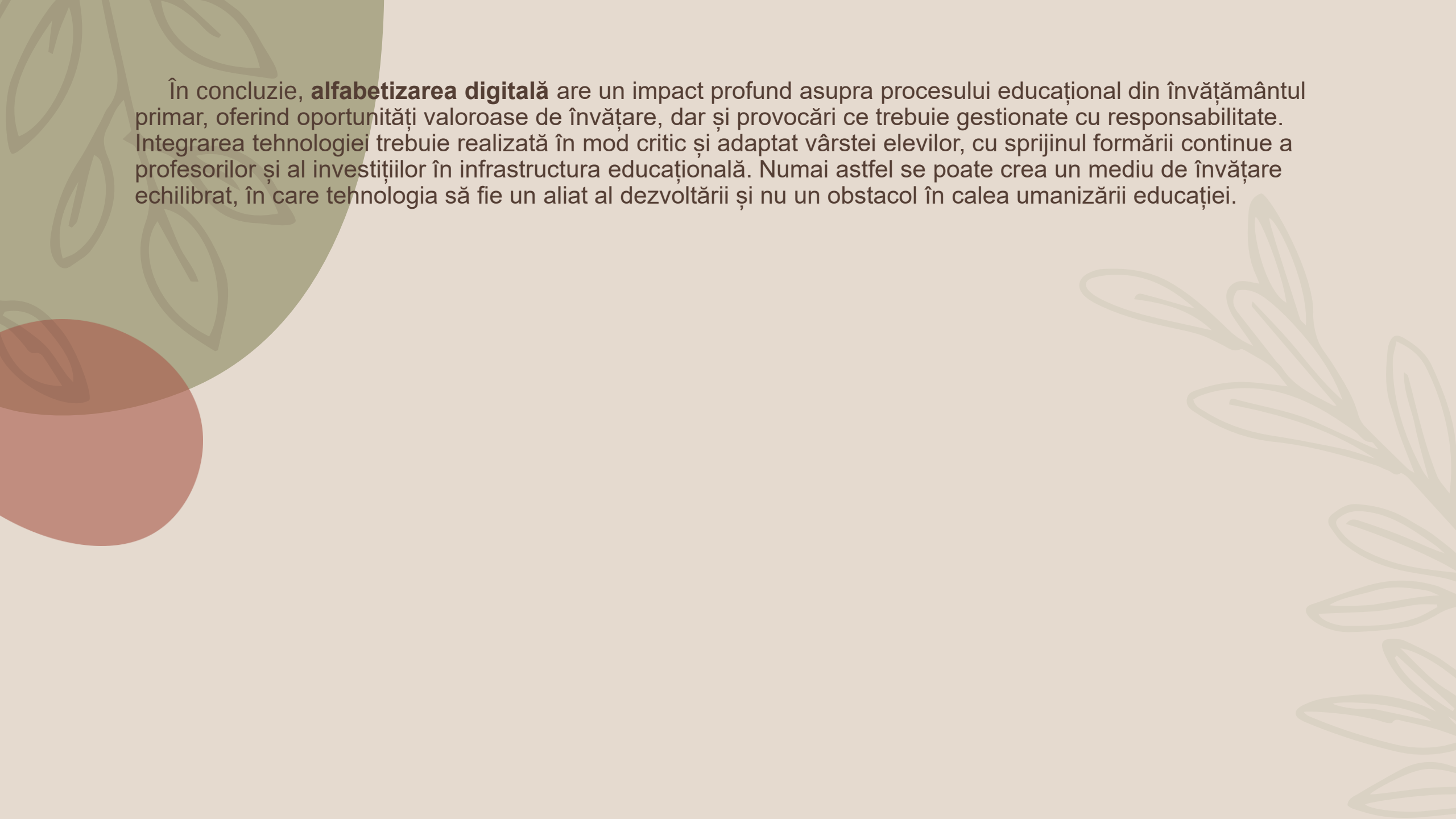
- . Astfel, prin promovarea curiozității, școala devine un spațiu al descoperirii continue, unde elevii sunt motivați să exploreze, să inoveze și să își depășească limitele. Această abordare contribuie nu doar la succesul lor academic, ci și la dezvoltarea unor competențe esențiale pentru viață, cum ar fi adaptabilitatea, rezolvarea creativă a problemelor și dorința de autoperfecționare. În acest fel, educația devine nu doar un proces de acumulare a cunoștințelor, ci o experiență care modelează viitorii adulți, pregătindu-i să facă față unei lumi în continuă schimbare.

Impactul alfabetizării digitale asupra vieții elevilor și profesorilor

de prof.înv.primar Georgiana Bălan

Alfabetizarea digitală a devenit un reper fundamental în redefinirea procesului educațional, mai ales în contextul învățământului primar, unde noile generații de elevi vin în contact cu tehnologia încă din primii ani de școlarizare. Această tendință influențează nu doar metodele de predare, ci și relațiile de învățare și modul în care cunoașterea este percepută și construită în clasă. Prin integrarea tehnologiei în procesul educațional, se conturează un cadru de învățare mai interactiv și mai adaptat nevoilor individuale ale elevilor. Pentru cadrele didactice din ciclul primar, **alfabetizarea digitală** presupune o reconversie a stilului de predare tradițional. Profesorii utilizează din ce în ce mai des aplicații educaționale interactive, platforme digitale pentru teme și evaluare sau instrumente precum tabla interactivă. De exemplu, activitățile de învățare a literelor sau a numerelor sunt susținute prin jocuri educative digitale, care sporesc motivația elevilor. Totodată, este necesară dezvoltarea competențelor digitale ale profesorilor, ceea ce presupune participarea la cursuri de formare și o disponibilitate crescută pentru inovație pedagogică. Din perspectiva elevilor de clasă pregătitoare și din ciclul primar, contactul cu tehnologia le facilitează accesul la conținuturi adaptate nivelului lor de înțelegere și stilului de învățare. Programele de învățare prin joc digital contribuie la dezvoltarea limbajului, a gândirii logice și a creativității. În plus, interacțiunea cu tehnologia oferă oportunități de învățare diferențiată, în funcție de ritmul fiecărui copil, favorizând incluziunea educațională.

Totuși, această deschidere către digitalizare nu este lipsită de provocări și **dezavantaje**. În învățământul primar, utilizarea excesivă a tehnologiei poate conduce la o scădere a capacității de concentrare, la o diminuare a interacțiunii directe între elevi și la o dependență de stimuli vizuali rapizi. Mai mult, relația profesor-elev riscă să devină mai impersonală într-un mediu digitalizat, mai ales în cazul copiilor mici, care au nevoie de sprijin emoțional și interacțiune umană autentică pentru a se dezvolta armonios. Tehnologia nu poate înlocui empatia, încurajarea sau contactul vizual, esențiale în procesul de formare a elevului de vârstă mică. Profesorii trebuie astfel să mențină un echilibru între utilizarea resurselor digitale și activitățile tradiționale, pentru a conserva dimensiunea relațională a educației.

The background features a light beige color with decorative elements. On the left, there is a large, semi-transparent olive green circle containing faint, stylized leaf outlines. Below it is a solid reddish-brown circle. On the right side, there are faint, light green stylized leaf outlines.

În concluzie, **alfabetizarea digitală** are un impact profund asupra procesului educațional din învățământul primar, oferind oportunități valoroase de învățare, dar și provocări ce trebuie gestionate cu responsabilitate. Integrarea tehnologiei trebuie realizată în mod critic și adaptat vârstei elevilor, cu sprijinul formării continue a profesorilor și al investițiilor în infrastructura educațională. Numai astfel se poate crea un mediu de învățare echilibrat, în care tehnologia să fie un aliat al dezvoltării și nu un obstacol în calea umanizării educației.

Procesul de învățare la vârste mici

de prof.înv.primar Cătălina Crețu

„Educația este, în esență, o acțiune umană și socială de transformare și modelare a naturii umane, acțiune ce se desfășoară în direcția facilitării și impulsionării evoluției individului spre stadiul de personalitate formată, autonomă, responsabilă, conformă cu valorile promovate la un anumit moment în societate”.

Conform pedagogului I. Nicola, învățarea este un proces care determină o schimbare de durată a comportamentului celui care învață, a modului de a gândi, simți și a acționa a acestuia. La sfârșitul activității de învățare, elevul va dispune de cunoștințe, priceperi, deprinderi, capacități pe care nu le avea înainte de învățare sau le avea la un nivel de performanță mai scăzut. Învățarea trebuie să fie: un proces complex, un parteneriat între elev și cadrul didactic, achiziționarea, schimbul reciproc de informații, cunoștințe, transformare în vederea adaptării sociale. UNESCO a concluzionat în 1991 că învățarea nu se termină niciodată, nu este niciodată completă, este individuală, poate fi distractivă, este activă, implică beneficii și înseamnă schimbare.

Procesul de învățământ actual prevede activități de predare-învățare-evaluare. Predarea nu trebuie concepută ca o transmitere de informații, ci ea include transmiterea de informații și toate activitățile desfășurate de cadrul didactic pentru a desfășura lecția. Învățarea este activitatea de achiziționare a unor experiențe noi, formarea unor capacități și deprinderi care să-i permită elevului să rezolve situații problematice sau să-și optimizeze relațiile cu ceilalți. Evaluarea la vârstele mici are ca scop adoptarea unor decizii și a unor măsuri ameliorative. Evaluarea pune accent pe problemele de valoare și pe emiterea unor judecăți de valoare, acoperă domeniile cognitive, afective și psihomotorii, constituie parte a procesului didactic.

Educația la vârstele mici se referă la educația copilului în primele stadii ale copilăriei (de la naștere la opt ani) și respectă dezvoltarea individuală și de vârstă a acestuia.

Cele mai importante finalități ale educației la vârstele mici în cadrul sistemului nostru de învățământ au în vedere:

- Dezvoltarea liberă, integrată și armonioasă a personalității copilului, în funcție de ritmul propriu;
- Dezvoltarea capacității de a interacționa cu ceilalți;
- Descoperirea, de către fiecare copil în parte, a propriei identități, autonomiei și formarea unei imagini de sine pozitive;
- Sprijinirea copilului în achiziționarea unor cunoștințe, capacități, deprinderi și atitudini necesare pe parcursul școlii;

Jocul reprezintă tipul fundamental de activitate a copilului în grădiniță și la clasa pregătitoare, un mijloc de învățare. Prin joc copilul rezolvă probleme de viață, experimentează posibilități de adaptare, comunică cu ceilalți/cu sine, se concentrează asupra acțiunii/devine atent și interesat. Activitatea de joc prezintă mai multe forme care se modifică odată cu dezvoltarea vieții psihice a copilului:

- În primul an de viață există trei forme principale de joc: joc de mișcare, joc de manipulare a obiectelor, jocurile de vocalizare.
- În perioada 1-3 ani, jocul de vocalizare este încă foarte activ ; jocul de manipulare este în continuare important.
- La 3 – 7 ani, jocul cunoaște cea mai mare dezvoltare, iar jocul simbolic se preschimbă în jocul cu subiect.

Cu cât copilul evoluează în plan fizic și psihic, ponderea elementului de joc scade. Procesul de dezvoltare psihomotrică se realizează printr-o formă intermediară – jocul didactic- care face trecerea către lecții. Jocul didactic rămâne o metodă de învățare rapidă, Însă, pentru asigurarea învățării, în grădinițe și școala primară ,se utilizează metode de stimulare a învățării, acele metode interactive, instrumente didactice care favorizează interschimbul.

În învățământul din România, sunt multe metode prin care elevii pot învăța sau exersa concepte și deprinderi, dar este foarte important modul în care acționează educatorul sau învățătorul, dar și părintele în stimularea interesului copilului pentru cunoaștere, în stimularea interesului pentru a căuta informația necesară și pentru a o folosi în diferite situații.

Bibliografie

- „Psihologia vârstelor” – Tinca Crețu
- ”De la joc la învățare. Cum folosim jocul didactic în educația timpurie” – Marcia Nell, Walter Drew, ed. Trei

Semne ale copilului neglijat emoțional

de prof.consilier Iuliana Benghia

Cu toate că trăim vremuri în care beneficiem de tehnologia avansată, de resurse și avem grijă pentru cei dragi nouă, în primul rând pentru copii, tot mai mulți dintre aceștia experimentează un fenomen ascuns, subtil și deloc de tratat cu superficialitate, și anume neglijența emoțională. Neglijența emoțională este greu de identificat, e plină de suferință psihică și modelatoare a unei personalități de viitor adult cu multe provocări, dificultăți și sentimente persistente de inadecvare, singurătate și probleme de relaționare cu ceilalți.

Care sunt semnele acestei neglijări emoționale? Este important ca părinții să facă distincția între nevoile fizice, materiale ale copiilor, care se cer satisfăcute pentru creșterea lor optimă și sănătoasă și nevoile psihologice de dezvoltare, cum sunt în principal nevoia de conectare (contact fizic, dialog, timp), de siguranță și de afecțiune. Killen H. sublinia faptul că neglijarea emoțională apare atunci când copilul își trăiește existența într-o lume în care nevoile sale sunt aproape imperceptibile pentru adulți, și unde nu experimentează în mod constant acceptarea și dragostea figurilor de atașament stabile. Alți autori definesc neglijarea emoțională drept acea experiență a *copilului ignorat*, în care el nu se simte văzut și validat în mod necondiționat, ba chiar este respins de către propria familie și pentru care lumea, în consecință, reprezintă un mediu nesigur și ostil. În astfel de situații, părinții reprezintă în mod direct, inconștient și neintenționat, sursa suferinței copilului. Așadar, lipsa unor competențe parentale suficient dezvoltate în direcția susținerii, acceptării, dialogului deschis și co-reglării emoționale duce în mod invizibil la neglijență emoțională. Copilul primește facilități, educație, acces la servicii medicale, inclusiv experiențe de viață, senzoriale (călătorii, concedii cu părinții) dar îi lipsește însăși esența dezvoltării: căldura emoțională și disponibilitatea părintelui. Acești copii și implicit, adolescenții, pot avea o slabă stimă de sine, sentimente de inadecvare, singurătate și izolare; pot satisface în primul rând nevoile adulților, ignorându-le pe ale lor; cresc cu un gol interior și o incapacitate de a stabili relații pozitive și fericite cu cei din jur, iar în viitor pot dezvolta comportamente inadecvate, cum sunt consumul de substanțe, problemele de conduită în școală, dependență emoțională, agresivitate crescută/inhibiție ori dificultăți de învățare.

Neglijența emoțională, deși nedorită, este foarte prezentă în viețile multor copii, crescuți de gadget-uri, bone, de însăși cercurile de prieteni imaturi de aceeași vârstă ori bunici care nu mai au capacitatea de a fi prezenți psihic sau fizic în a avea grijă eficient de nepoți, dar constrânși să preia acest rol inadecvat sub presiunea părinților care au joburi suprasolicitante.

- *Ce este de făcut în acest sens?* Iată o serie de resurse pe care le putem pune în mișcare din rolul de părinte prezent, responsabil și asumat:
- Să parcurg ori de câte ori este necesar, un proces de conștientizare și psihoeducație în ceea ce privește competențele mele parentale;
- Să stabilesc niște rutine clare împreună cu propriul copil;
- Să identific care sunt nevoile reale ale copilului meu;
- Să fiu atent la emoțiile copilului, la mesajul lor ascuns și să pot fi capabil să le înțeleg și să le ghidez corespunzător;
- Să comunic deschis, sincer și fără agende ascunse împreună cu copilul;
- Să îmi cultiv capacitatea de a-l însoți pe copilul meu în orice situație și de a-i oferi suport, fără a mă duce în extrema supraprotecției.

Așadar, neglijența emoțională este prezentă mai mult decât de putem închipui în societatea actuală și acest aspect este confirmat de către studiile de specialitate. De aceea, este important să fim conștienți de acest lucru atunci când luăm în calcul gradul de satisfacție al copiilor noștri în relație cu noi.

A le împlini în paralel nevoile materiale și cele emoționale este provocator, dar nouă ne revine datoria de a ne reîntoarce constant la acest echilibru fragil, dar atât de necesar pentru starea lor de sănătate mintală și dezvoltarea lor psihică ulterioară.

Bibliografie:

- Iuliana Benghia (2024). *Intervenție psihoterapeutică în trauma de dezvoltare la adulți. Neglijența emoțională în copilărie*. București, IRPI – lucrare de finalizare a stadiului de formare în psihoterapie integrativă.
- Gabriela Marc (2015). *Abuzul la copii. Diagnoză și intervenție terapeutică*. București: Editura SPER.
- Laurence Heller, Phd and Aline LaPierre, PsyD (2012). *Healing developmental Trauma. How Early Trauma Affects Self-Regulation, Self-Image and the Capacity for Relationship*. California: North Atlantic Books.

Tehnologia în procesul de învățare: Rolul său în clasa pregătitoare

de prof.înv.primar Bianca Papuc

Tehnologia ține de normalitate și este indispensabilă în viața de zi cu zi, ea fiind prezentă în aproape orice domeniu. Tehnologia este un instrument care oferă un real ajutor educativ, care îmbogățește actul pedagogic, îl diversifică, însă trebuie să oferim o atenție asupra riscurilor ce pot apărea și să impunem de la început limite care să nu permită intervenția factorilor precum: scăderea interacțiunii, dependența de mijloace digitale, atât în postura de elev și superficializarea procesului de învățare.

Deși înainte, tehnologia era studiată ca disciplină, iar elevii puteau avea acces în mare parte, doar în laboratoarele de informatică, în prezent, tehnologia a devenit firească, fiind prezentă în orice sală de clasă, oferind suport în activitățile didactice.

Rolul său în clasa pregătitoare are în vedere avantajele pe care le oferă în timpul lecțiilor:

- • Creșterea motivației și a implicării- Copiii sunt familiarizați cu tehnologia, îi atrage, iar lecțiile sunt percepute ca joacă, ceea ce le crește nivelul de implicare
- • Suport audio-vizual- Resursele multimedia pe care le putem accesa în timpul lecțiilor (imagini, sunete, videoclipuri)
- • Dezvoltarea competențelor digitale de bază: utilizarea tehnologiei contribuie la dezvoltarea competențelor digitale care sunt necesare în societatea actuală
- • Personalizarea învățării- aplicațiile permit adaptarea conținutului în funcție de ritmul copilului.

La clasa pregătitoare, cea mai întâlnită resursă digitală este tableta interactivă pentru activități care implică povești, muzică și coregrafii, imagini, jocuri educative sau de echipă, de creștere a vitezei de reacție și rezolvare a sarcinilor de lucru și a gestionării timpului (jocuri matematice sau de comunicare contratimp).



Bineînțeles, tehnologia vine și cu riscuri majore, mai ales dacă aceasta este utilizată excesiv sau în mod necontrolat. Astfel, rolul cadrului didactic este de mediator între lumea digitală și nevoile copilului, menționând când este momentul potrivit să fie utilizat conținutul digital, ce tip de conținut și cât timp.

Astfel, rolul tehnologiei nu este acela de a înlocui caietul de lucru cu tableta, utilizarea acesteia ca resursă principală, ci este un instrument digital care oferă sprijin pentru învățarea tradițională.

Bibliografie:

- Cucoș, C. (2006). *Pedagogie*. Iași: Editura Polirom

Umbrele din spatele ecranului

Influența rețelelor de socializare asupra elevilor

de prof.înv.primar Silvia Dobrescu

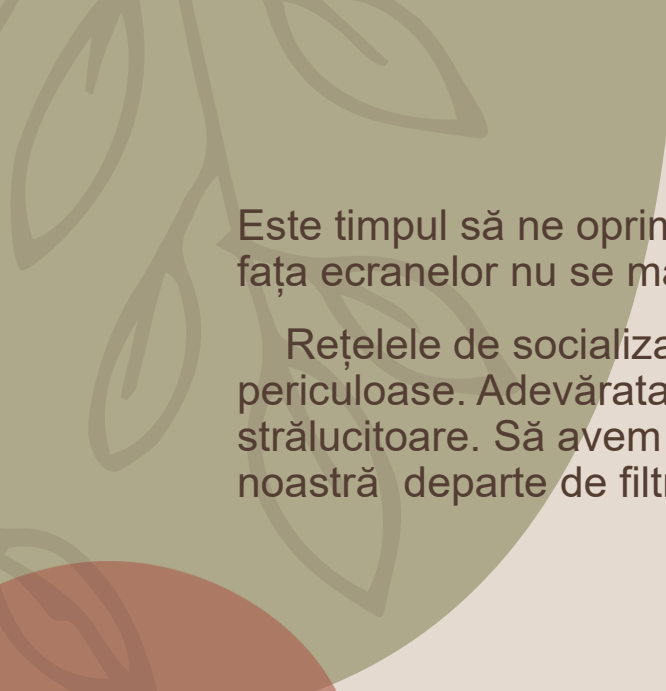
Într-o lume în care o simplă atingere de ecran deschide universuri întregi la un deget distanță, rețelele de socializare par a fi prietenii cei mai fideli ai elevilor. Ele oferă zâmbete virtuale, aprecieri grăbite și iluzia unei prezențe constante. La orice oră, cineva pare să fie acolo: să râdă, să admire, să comenteze.

Și totuși, dincolo de această strălucire, se ascund umbre adânci, greu de zărit la prima vedere. Timpul, cel mai prețios dar al tinereții, se risipește neobservat printre clipuri fără sfârșit, fotografii atent editate și conversații care rareori ating sufletul. Orele cândva dedicate studiului, pasiunilor sau plimbărilor reale cu prietenii se topesc în fața ecranelor, lăsând în urmă o senzație de gol și oboseală. Randamentul școlar scade încet, aproape imperceptibil la început, dar sigur.

Însă mai grav decât timpul pierdut este ceea ce se întâmplă în suflet. Rețelele proiectează imagini ale unei vieți perfecte: trupuri fără cusur, reușite continue, fericire neîntreruptă. Privind aceste vitrine strălucitoare, mulți elevi ajung să se măsoare pe ei înșiși și să se simtă mici, insuficienți, invizibili. În liniștea camerei lor, sub lumina rece a ecranului, se nasc nesiguranțe adânci, anxietăți care nu își găsesc cuvintele și tristeți pe care nu îndrăznesc să le mărturisească.

În colțurile întunecate ale internetului pândește și un pericol mai evident: hărțuirea virtuală. Cuvinte grele, mesaje răutăcioase sau glume umilitoare se rostogolesc cu ușurință în lumea online. Rănile pe care le lasă nu se văd, dar dor mai tare decât orice lovitură fizică. Victimele cyberbullying-ului se retrag adesea în tăcere, purtând în suflet poveri grele și nevăzute.

Poate cel mai subtil și mai perfid efect al dependenței de rețelele sociale este pierderea bucuriei autentice. Conversațiile față în față, emoțiile transmise din priviri, râsetele neprogramate — toate acestea par să pălească în fața inimioarelor, emoji-urilor și like-urilor trimise într-o clipă. Lumea reală, cu frumusețea și imperfecțiunile ei, devine mai puțin interesantă decât lumea filtrată a rețelelor.



Este timpul să ne oprim și să ne întrebăm: cât din ceea ce trăim online este real? Și cât din ceea ce pierdem în fața ecranelor nu se mai întoarce niciodată?

Rețelele de socializare nu sunt, în sine, niște inamici. Ele sunt doar instrumente uneori utile, alteori periculoase. Adevărata provocare este să învățăm să le folosim cu măsură, fără a ne lăsa prinși în plasa lor strălucitoare. Să avem curajul de a trăi autentic, cu toată frumusețea, vulnerabilitatea și unicitatea noastră departe de filtre și măști, în lumea adevărată.





ÎNVĂȚĂMÂNT GIMNAZIAL



Activități sportive în „Școala Altfel”

de prof . Maria-Bianca Becze

Săptămâna „Școala Altfel” este una dintre cele mai așteptate perioade din an pentru elevi, oferindu-le o oportunitate de a învăța altfel: prin joc, experiență, descoperire și, bineînțeles, mișcare. Activitățile sportive organizate în acest context nu doar că aduc zâmbete pe fețele copiilor, dar contribuie semnificativ la dezvoltarea lor fizică și socială.

De ce sport în „Școala Altfel”?

Mișcarea este esențială pentru o dezvoltare armonioasă, iar sportul practicat într-un cadru non-formal devine mult mai atractiv pentru elevi. Fără presiunea notelor sau a competiției rigide, copiii se simt liberi să participe, să se exprime și să se distreze.

Exemple de activități sportive:

1. Crosul Școlii – un eveniment care promovează rezistența fizică și spiritul de echipă. Participarea în masă unește elevii, profesorii și chiar părinții într-o atmosferă de sărbătoare.
2. Jocuri și întreceri pe echipe – de la ștafete până la mini-turnee de fotbal, handbal sau baschet, aceste competiții dezvoltă cooperarea, fair-play-ul și responsabilitatea.
3. Dansuri sportive sau zumba – o modalitate creativă și energică de a face mișcare pe ritmuri antrenante.
4. Drumeții și orientare turistică – activități în aer liber care combină sportul cu descoperirea naturii.
5. Ateliere de autoapărare sau arte marțiale – utile și atractive, mai ales pentru elevii mai mari.

Sportul și sănătatea mentală a elevilor

Pe lângă beneficiile fizice evidente, activitățile sportive contribuie semnificativ la sănătatea mentală a elevilor. Mișcarea ajută la reducerea stresului, anxietății și a stărilor de oboseală psihică. În timpul efortului fizic, organismul eliberează endorfine – hormoni „felicității” – care îmbunătățesc starea de spirit și cresc nivelul de energie. Mai mult, sentimentul de apartenență la o echipă, reușitele personale și recunoașterea efortului contribuie la creșterea stimei de sine și la dezvoltarea unei imagini de sine pozitive.

Beneficiile acestor activități:

- Sportul practicat într-un mediu relaxat contribuie la:
- dezvoltarea încrederii în sine;
- îmbunătățirea relațiilor dintre colegi;
- stimularea atenției și concentrării;
- adoptarea unui stil de viață activ și sănătos.

„Școala Altfel” oferă un cadru ideal pentru a (re)descoperi bucuria mișcării. Prin activități sportive creative și bine organizate, elevii învață lecții valoroase despre ei înșiși, despre echipă și despre importanța unui corp sănătos într-o minte sănătoasă.

Muzica și inteligența emoțională

de prof . Anamaria Răducanu

Muzica nu e doar despre note, ritm și armonie. E și despre ce simțim când cântăm sau ascultăm o piesă. E despre efectul „piele de găină” când auzim o melodie tristă, despre zâmbetul care apare involuntar când auzim refrenul preferat, despre lacrimi care nu știam că vor să iasă.

Dar, pe de altă parte, muzica ne ajută și să înțelegem mai bine ce simțim. Poate să ne apropie de cei din jur, chiar fără să spunem nimic. De fapt, prin muzică, ne dezvoltăm ceva extrem de important: **inteligența emoțională**.

Ce înseamnă acest lucru? Este o abilitate prin care ne dăm seama cum ne simțim, să știm ce simt ceilalți și să putem comunica fără să rănim. E o abilitate pe care o folosim zilnic – când avem discuții în contradictoriu, când ne împăcăm, când ne bucurăm sau când învățăm să ne ținem nervii în frâu.

Cum ajută muzica?

Ne învață să ne exprimăm emoțiile

Uneori e greu să spui „sunt trist” sau „sunt supărat”. Dar muzica nu vine cu un singur răspuns corect, ci întotdeauna ne sugerează următoarea idee: „Pe mine mă face să simt...”. Dacă ți se pune o melodie care îți seamănă cu starea, parcă totul devine mai clar. Muzica ne ajută să punem emoțiile în cuvinte sau în sunete și ne oferă această libertate de exprimare emoțională, care este esențială pentru dezvoltarea unui echilibru interior.

Ne face mai empatici

Când cântăm în grup sau ascultăm colegii cântând, învățăm să-i ascultăm cu adevărat. Fără să întrerupem, fără să râdem, doar să simțim împreună – învățăm să ne ascultăm unii pe alții, să ne potrivim vocea, ritmul, respirația. E o formă de colaborare, de respect și de conectare sinceră.

Ne ajută să ne gestionăm emoțiile

Fie că este vorba despre traciul de a cânta în fața clasei sau despre emoțiile puternice provocate de o piesă muzicală, prin muzică învățăm să ne gestionăm trăirile. A învăța să respiri profund, să te concentrezi, să te relaxezi, toate sunt exerciții care construiesc o relație sănătoasă cu propriile emoții. De asemenea, o melodie lentă ne poate liniști într-o zi agitată. Una ritmată ne dă chef de mișcare și bună dispoziție. Muzica are un efect real asupra corpului și minții, dacă învățăm să o folosim conștient.

Muzica are puterea de a uni, de a alina și de a vindeca. Într-o lume în care copiii sunt expuși tot mai devreme la stres, presiune și agitație, oferirea unui spațiu sigur, în care să se exprime liber prin muzică, devine nu doar benefic, ci necesar.

Learning new vocabulary and games

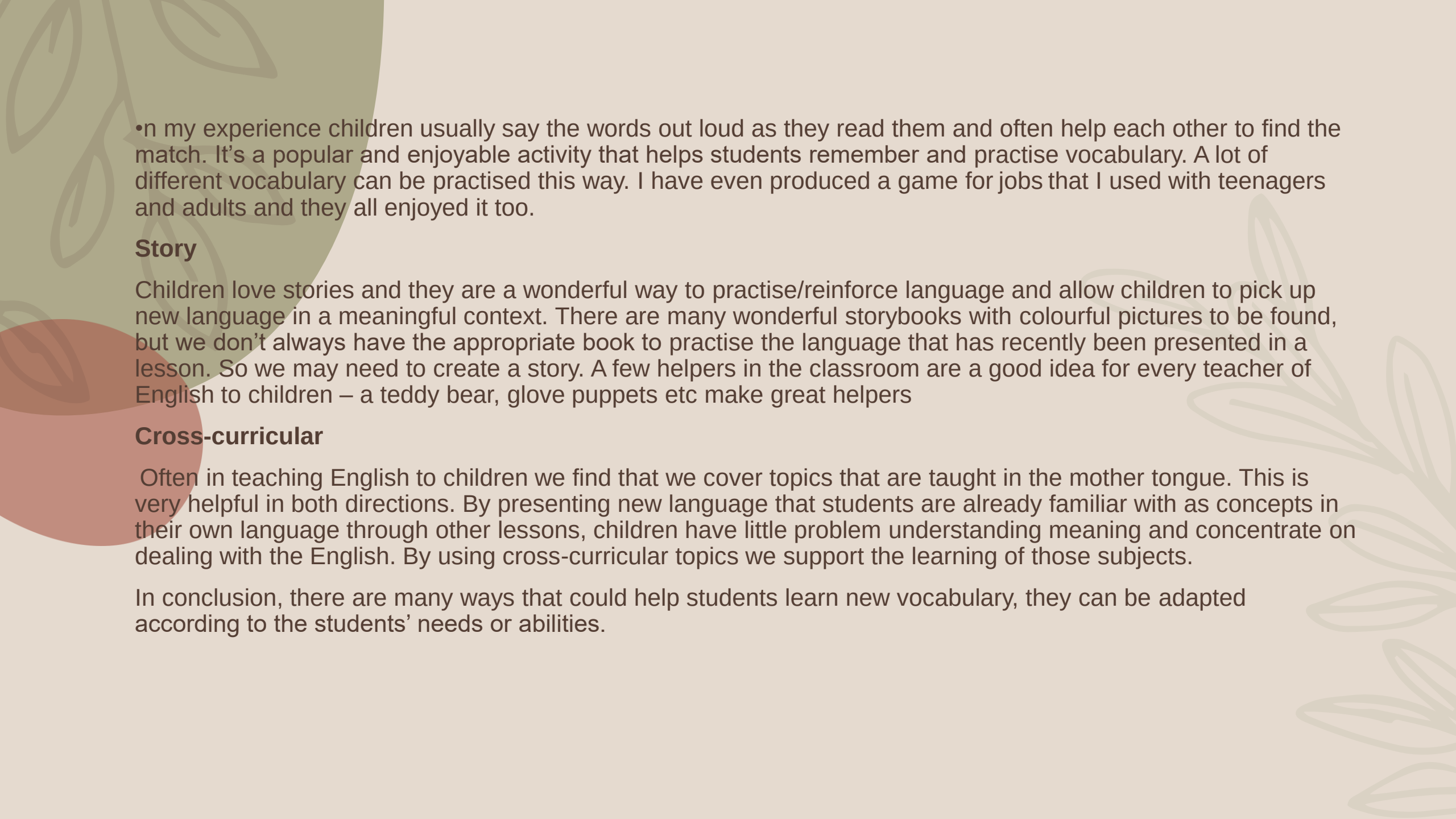
de prof . Alina Damian

Young children pick up language in chunks and are unable to analyse language from a grammatical perspective. For example children will be able to understand the idea of the past tense once they have had stories told/read to them that use narrative past tenses. Grammar will be picked up rather than learnt. Focus should be on ensuring that meaning is always paramount.

Games

In general, children love playing games, especially ones that involve problem solving. A Pelmanism, or 'pairs', is a simple and effective way to practise language meaningfully in a fun way. Take a set of vocabulary e.g. seven animals, make a set of fourteen cards, on seven write the names of the animals and on seven draw or stick on pictures of those animals. All the cards are spread upside down on a table or floor and muddled up. The object of the game is to find a match. Each player picks up two cards, looking at them and showing them to other players. If they match (name of animal and picture of the same animal) they keep them, if they don't they must put them back exactly where they found them and the other players must try to remember where they are. Children pick the cards up in order until all the cards have been matched. The winner has the most pairs.

While playing the game children must **read** the key vocabulary, **understand meaning** and also attempt to **remember** the location of the cards.



• In my experience children usually say the words out loud as they read them and often help each other to find the match. It's a popular and enjoyable activity that helps students remember and practise vocabulary. A lot of different vocabulary can be practised this way. I have even produced a game for jobs that I used with teenagers and adults and they all enjoyed it too.

Story

Children love stories and they are a wonderful way to practise/reinforce language and allow children to pick up new language in a meaningful context. There are many wonderful storybooks with colourful pictures to be found, but we don't always have the appropriate book to practise the language that has recently been presented in a lesson. So we may need to create a story. A few helpers in the classroom are a good idea for every teacher of English to children – a teddy bear, glove puppets etc make great helpers

Cross-curricular

Often in teaching English to children we find that we cover topics that are taught in the mother tongue. This is very helpful in both directions. By presenting new language that students are already familiar with as concepts in their own language through other lessons, children have little problem understanding meaning and concentrate on dealing with the English. By using cross-curricular topics we support the learning of those subjects.

In conclusion, there are many ways that could help students learn new vocabulary, they can be adapted according to the students' needs or abilities.

Între evaluare și dezvoltare: rolul feedback-ului oferit părinților

de prof . Elena Ioan

Simulările examenelor naționale reprezintă o oportunitate valoroasă pentru identificarea nivelului real de pregătire al elevilor și pentru orientarea procesului instructiv-educativ. În acest context, feedbackul oferit elevilor și părinților capătă un rol esențial, fiind o componentă indispensabilă a evaluării formative.

Într-un sistem educațional modern, accentul nu se mai pune exclusiv pe rezultatul evaluării, ci și pe utilitatea acesteia în procesul de învățare. Simulările examenelor naționale, deși adesea percepute ca repetiții tehnice pentru evaluarea finală, pot constitui un prilej valoros pentru recalibrarea demersului didactic, cu condiția să fie urmate de un feedback eficient.

Evaluarea formativă are ca scop ghidarea și susținerea progresului elevului, nu doar certificarea unui nivel de competență. Din această perspectivă, feedbackul devine un act pedagogic prin care profesorul: oferă elevului informații clare despre performanțele sale; sugerează direcții de îmbunătățire; creează o punte între ceea ce elevul a realizat și ceea ce trebuie să atingă. Potrivit lui Hattie și Timperley (2007), un feedback eficient răspunde la trei întrebări fundamentale: Unde mă aflu? Încotro mă îndrept? Cum pot ajunge acolo?

În orice demers educațional reușit, implicarea părinților este o condiție esențială. Prin comunicarea rezultatelor simulării și oferirea de feedback constructiv, profesorul sprijină părintele în rolul său de susținător al procesului de învățare. Feedbackul direcționat către familie trebuie să: evite etichetările sau generalizările („nu știe nimic”); evidențieze punctele tari și zonele vulnerabile; conțină recomandări concrete (activități remediale, resurse, strategii de învățare). Conform cercetărilor lui Epstein (2001), comunicarea eficientă între școală și familie crește semnificativ implicarea elevilor și performanțele lor academice.

Pentru elev, feedbackul constituie un ghid în propria reflecție asupra performanțelor. Un feedback pozitiv, dar realist, stimulează: încrederea în sine; autonomia în învățare; motivația intrinsecă de a progresa.

În schimb, lipsa feedbackului sau formularea lui într-o manieră generală sau negativă poate avea efecte demotivante și poate bloca procesul de autoreglare.

Feedbackul acordat după simulările naționale nu trebuie perceput ca o simplă formalitate, ci ca un mijloc de dezvoltare și orientare. Integrarea părinților în acest proces și oferirea de repere clare elevilor contribuie la o mai bună înțelegere a cerințelor examenelor și la formarea unor strategii eficiente de învățare.

Transformarea feedbackului într-o practică constantă și calitativă în școală susține, pe termen lung, performanța, încrederea în sine și o cultură educațională centrată pe progres.

Bibliografie

- Black, P., & Wiliam, D. (1998). Assessment and Classroom Learning. *Assessment in Education: Principles, Policy & Practice*, 5(1), 7–74.
- Hattie, J., & Timperley, H. (2007). The Power of Feedback. *Review of Educational Research*, 77(1), 81–112.
- Nicol, D. J., & Macfarlane-Dick, D. (2006). Formative assessment and self-regulated learning: A model and seven principles of good feedback practice. *Studies in Higher Education*, 31(2), 199–218.
- Epstein, J. L. (2001). *School, Family, and Community Partnerships: Preparing Educators and Improving Schools*. Boulder, CO: Westview Press.
- Sadler, D. R. (1989). Formative assessment and the design of instructional systems. *Instructional Science*, 18(2), 119–144.

Metode și strategii în predarea diferențiată la liceu

de prof . Vali Rebenciuc

Predarea diferențiată este o abordare educațională modernă, menită să răspundă diversității elevilor din clasă. La nivel gimnazial, unde elevii se află într-o etapă esențială de dezvoltare cognitivă, emoțională și socială, aplicarea unei astfel de strategii devine nu doar utilă, ci necesară. Diferențierea nu înseamnă predarea separată pentru fiecare elev, ci adaptarea conținuturilor, a procesului de învățare și a evaluării, astfel încât toți elevii să aibă șansa de a reuși.

1. Ce presupune predarea diferențiată?

- Predarea diferențiată înseamnă să iei în considerare:
- nivelul de dezvoltare și competențele fiecărui elev
- stilul de învățare (vizual, auditiv, practic etc.)
- interesele și motivația individuală
- ritmul de lucru propriu

Această abordare presupune flexibilitate și o foarte bună cunoaștere a elevilor, pentru a adapta sarcinile de lucru și metodele didactice în mod eficient.

2. Metode utilizate în predarea diferențiată

- Pentru a pune în practică predarea diferențiată, cadrele didactice pot utiliza metode variate, dintre care cele mai eficiente sunt:

•**Gruparea flexibilă:** Elevii lucrează în grupuri care se formează în funcție de nivelul de înțelegere, de interes sau de sarcinile propuse. Grupurile se pot modifica de la o lecție la alta, ceea ce încurajează colaborarea și previne etichetarea.

•**Învățarea prin proiecte:** Permite elevilor să lucreze în echipă sau individual, să exploreze subiecte de interes propriu și să își valorifice punctele forte. Proiectele stimulează creativitatea, gândirea critică și învățarea activă.

•**Centre de activitate:** Se organizează „stații” de învățare în clasă, fiecare cu o activitate diferită, adaptată unui anumit nivel de dificultate sau stil de învățare. Elevii se rotesc între centre, lucrând la sarcini variate.

•**Fișe diferențiate:** Se oferă fișe de lucru cu grade diferite de complexitate, adaptate în funcție de nevoile fiecărui elev. Astfel, toți elevii sunt angajați activ în procesul de învățare.

•**Contracte de învățare:** Elevii primesc un set de sarcini pe care le pot realiza în funcție de ritmul propriu, într-un interval de timp prestabilit. Această metodă dezvoltă autonomia și responsabilitatea.

3. Strategii de diferențiere

•Diferențierea poate avea loc pe mai multe planuri:

•**Conținutul:** ce învață elevii (informații, concepte, teme). Poate fi ajustat în funcție de nivelul de pregătire al elevilor.

•**Procesul:** cum învață elevii (metode, activități, resurse). Se adaptează în funcție de stilurile de învățare.

•**Produsul:** ce creează elevii la finalul învățării (proiecte, prezentări, eseuri, fișe). Elevii pot alege modalitatea care le reflectă cel mai bine înțelegerea.

•**Mediul:** atmosfera clasei trebuie să fie una pozitivă, sigură și încurajatoare, în care fiecare elev se simte valorizat.

•4. Tehnici de învățare vizuală

- Organizarea informațiilor cu ajutorul hărților mentale, diagramelor Venn sau infograficelor ajută elevii să sintetizeze mai ușor conținuturile de limbă română (părți de vorbire, funcții sintactice, tipuri de texte). Aceste tehnici sunt utile în special pentru elevii cu stil de învățare vizual sau kinestezic.

•5. Dramatizarea și teatrul educațional

- Dramatizarea scenelor din operele literare nu doar că face lectura mai atractivă, ci contribuie la dezvoltarea expresivității orale și a empatiei. Elevii pot adapta texte în mini-scenarii, pot crea decoruri simple și își pot distribui rolurile, implicându-se afectiv în lumea ficțională.

•6. Scrierea creativă

- Încurajarea exprimării personale prin exerciții de scriere creativă (scrisori fictive, jurnale, continuarea unui text, scrierea din perspectiva unui personaj) stimulează imaginația și capacitatea elevilor de a produce texte coerente și originale. Astfel, gramatica și vocabularul sunt aplicate în contexte relevante.

•7. Evaluarea alternativă

- În locul testelor clasice, profesorii pot recurge la portofolii, autoevaluări, evaluări prin proiecte sau rubrici de evaluare detaliate. Acest tip de evaluare pune accent pe progresul individual și oferă elevilor un feedback constructiv și motivant.

Prin urmare, integrarea metodelor moderne în predarea limbii și literaturii române la clasa a VI-a nu presupune renunțarea la valorile tradiționale, ci o adaptare la nevoile elevilor de azi. Profesorul devine facilitator al învățării, iar elevul – protagonistul propriului parcurs educațional. Prin creativitate, tehnologie și abordări interactive, limba română poate deveni o materie vie, relevantă și motivantă.

-

Metode moderne de predare a lecțiilor de limba și literatura română la clasa a VI-a

de prof . Alina Dan

•În contextul educațional actual, caracterizat de schimbări rapide și integrarea tehnologiei în procesul de învățare, predarea limbii și literaturii române la clasa a VI-a presupune o adaptare continuă a strategiilor didactice. Elevii din ciclul gimnazial sunt tot mai expuși la mediul digital, motiv pentru care metodele tradiționale trebuie completate sau înlocuite de practici moderne, centrate pe elev și pe dezvoltarea gândirii critice, a creativității și a competențelor de comunicare.

•1. Învățarea prin proiecte

•Această metodă presupune implicarea activă a elevilor în realizarea unor proiecte tematice (de exemplu, „Povestea mea preferată rescrisă în stil modern” sau „Jurnalul unui personaj literar”). Elevii lucrează individual sau în echipe, îmbinând competențele de analiză literară cu creativitatea și abilitățile digitale. Proiectele pot include prezentări PowerPoint, colaje, podcasturi sau videoclipuri, stimulând gândirea interdisciplinară.

•2. Lectura interactivă și lectura în perechi

•Lectura nu mai este un act pasiv. Prin metode interactive, cum ar fi lectura cu întrebări de ghidare, completarea unor fișe de reflecție sau dezbaterile pe marginea textului, elevii sunt provocați să analizeze în profunzime temele, personajele și mesajele operelor literare. De asemenea, lectura în perechi (pair reading) permite colaborarea și sprijinul reciproc între elevi.

•3. Utilizarea platformelor digitale

•Instrumente precum Google Classroom, Padlet, Kahoot, Quizizz sau Wordwall transformă lecțiile într-o experiență dinamică. Aceste platforme sunt folosite pentru teste interactive, crearea de hărți conceptuale, brainstorming colaborativ sau evaluare formativă. În plus, elevii pot accesa resurse suplimentare (audiobook-uri, interviuri cu autori, tururi virtuale) care completează manualul școlar.

•4. Rolul tehnologiei

- Tehnologia oferă numeroase resurse pentru personalizarea învățării: platforme educaționale (Google Classroom, Kahoot, Wordwall, Quizizz), aplicații interactive sau resurse multimedia. Ele permit accesul la materiale adaptate, feedback imediat și activități individualizate.

- Predarea diferențiată este cheia unei educații incluzive și echitabile. Ea sprijină dezvoltarea fiecărui elev în funcție de potențialul său, contribuind la creșterea motivației, a implicării și a rezultatelor școlare. Prin aplicarea unor metode și strategii variate, profesorul devine un facilitator al învățării, adaptându-se nevoilor reale din clasă și construind un mediu educațional echilibrat și eficient.

Activitățile de tip outdoor și influențele lor în practica didactică

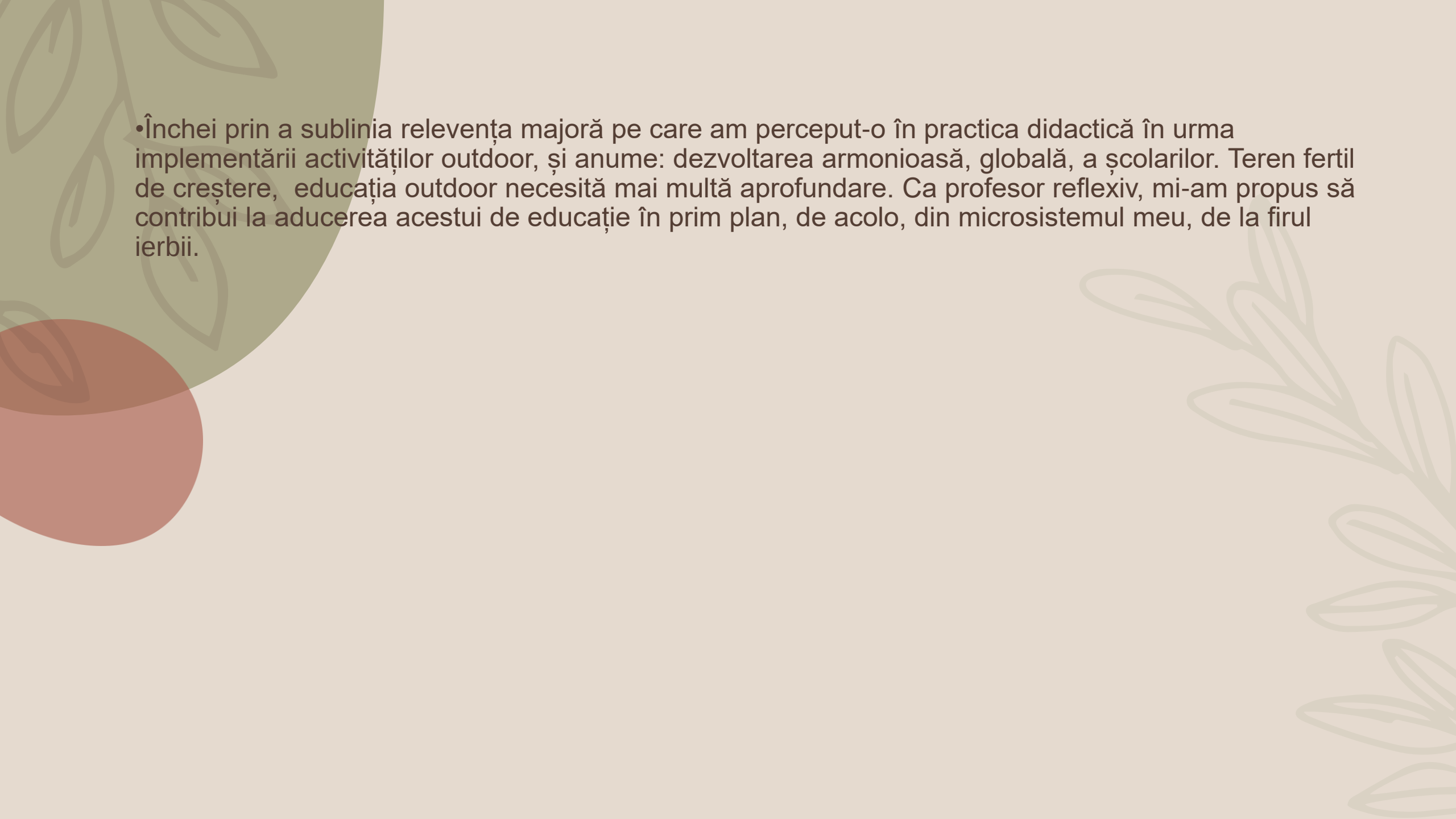
de prof . Elena Laura Sîrbu

Descoperirea conceptelor despre cum să abordez o activitate outdoor și cum să o transform într-o activitate de învățare au acordat un plus valoare procesului meu transformațional. Odată descoperit acest proces, prin exercițiu și practică, am reușit să derulez cu adevărat activități educative outdoor.

Practica mea este una mult mai eficientă, crescut calitativă, cu o optimizare a procesului de învățare. Activitățile outdoor au devenit parte complementară a procesului de învățare ce începe în sala de clasă. Ele contribuie la formarea competențelor elevilor, la realizarea obiectivelor lecției, pe lângă multiplele beneficii pe care le au. Am constatat în practica didactică faptul că elevilor le-a crescut motivația pentru învățare, sunt mult mai implicați în rezolvarea sarcinilor primite, au o curiozitate crescută față de descoperirea conținutului lecției. Rezultatele lor la teste s-au îmbunătățit, rețin mult mai repede informațiile atunci când derulăm lecția în contextul potrivit, în speță când mediul de învățare este ales corespunzător de profesor și resursele educaționale ale mediului outdoor sunt explorate potrivit, integrate în lecție. Colectarea feedbackului de la elevi a contribuit la identificarea aspectelor care mai necesitau îmbunătățire. Parte din proces, co-creatori, elevii s-au simțit valorizați, implicați, ascultați și validați. Această stare de bine a condus la reușita procesului de învățământ. Am observat că activitățile outdoor au influențat pozitiv, au dus la creșterea calității educației. Un CDS propus formabililor s-ar bucura de un real succes, elevii fiind dornici să iasă dintre pereții clasei. Sala este văzută, deseori de ei, ca un spațiu limitativ, dorința școlarilor fiind aceea de a face lucrurile altfel, de a explora ecosistemul lor. Din punctul de vedere al managementului timpului, pot trage concluzia că proiectarea temeinică a unei activități de învățare outdoor este mult mai solicitantă, consumatoare de timp și de energie, fiind nevoie ca profesorul să croiască sarcini corespunzătoare, să analizeze și să identifice în mediul de desfășurare resursele ce le poate folosi, să aducă și altele și să așeze o derulare coerentă, clară și eficientă. Profesorul care practică educația outdoor trebuie să conștientizeze că se va lovi de multe bariere, printre care mentalitatea cadrelor didactice, a părinților. Aceasta am ales-o ca fiind cea mai provocatoare. Persistă în continuare această provocare și trebuie să mă recalibrez, să mă resetez zilnic cu noi și noi unelte de a reuși să atrag atenția asupra multiplelor beneficii.

O altă influență a fost aceea asupra extinderii parteneriatelor cu diferite instituții, comunitatea locală, cu multiple oportunități de a promova imaginea școlii și de a atrage parteneri de bază, facilitând astfel activități diversificate pentru elevii noștri, cu posibilitatea de a iniția și alte proiecte educațională. Coroborată cu ideea anterioară, menționez satisfacția ridicată pe care o resimt la finalul orelor de curs cu elevii mei de ciclul primar și acea strălucire din ochii lor care transmite drag de școală. Activitățile outdoor m-au scos din zona de confort, îndemnându-mă să am mai mult curaj și inițiativă. Managementul clasei este unul mai eficient, reușind prin atragerea elevilor drept co-creatori ai lecției în afara sălii de clasă să elimin diferite manifestări mai nepotrivite, să sudez grupul și să îi determin pe elevi să internalizeze regulile mult mai ușor. Din punct de vedere al învățării prin colaborare, prin intermediul acestor activități am realizat contexte potrivite pentru sarcini multiple de grup, variate, în care elevii să descopere, să conceapă strategii de rezolvare, să găsească soluții, să dezvolte gândirea.

Educația outdoor favorizează formarea competențelor transversale ale curriculumului școlar. Totodată, facilitează dezvoltarea abilităților socio-emoționale, comunicarea. Elevii sunt puși în contexte reale de viață (sarcini concrete de rezolvat împreună în cadru natural, muncă în echipă). Astfel, ei comunică, fixează strategii de lucru, pun la cale pași de rezolvare, caută soluții. Munca grupului este mult mai eficientă, fapt favorizat de cadrul natural, de bucuria descoperirii. Curiozitatea copiilor este mai mare, dorința de a descoperi noul crește. Contribuie la dezvoltarea creativității prin contextul în care are loc activitatea de învățare, materialele puse la dispoziție. Motivația este mult mai puternică. Operațiunile gândirii și ele se dezvoltă prin sarcinile pe care elevii le au de îndeplinit. Astfel, se pot derula cu ușurință, prin caracterul lor, activități pluridisciplinare. Activitățile în aer liber contribuie la crearea stării de bine și la dezvoltarea armonioasă fizică, psihică și emoțională a elevilor. Prin împlinirea sarcinilor de lucru, elevii fac mișcare în aer liber, crește sentimentul autonomiei personale, sunt mai independenți prin mediul în care are loc învățarea, se reduce starea anxioasă generată de sala de clasă. Totodată, facilitează procesul de învățare al copiilor cu deficit în acest sens, prin climatul diferit, atmosferă relaxantă îi motivează pe copiii fără performanțe sau cu dificultăți de învățare, aceștia devenind mult mai capabili.



- Închei prin a sublinia relevanța majoră pe care am perceput-o în practica didactică în urma implementării activităților outdoor, și anume: dezvoltarea armonioasă, globală, a școlarilor. Teren fertil de creștere, educația outdoor necesită mai multă aprofundare. Ca profesor reflexiv, mi-am propus să contribui la aducerea acestui de educație în prim plan, de acolo, din microsistemul meu, de la firul ierbii.